

PODSKALÁK

VII.vydání

únor-březen 2026

Recenze na film
Norimberk

Rozhovor s uč.
Běhounkovou

Rozhovor s
Martinem
Fuksou

Jak správně
krmit
kachny?

ROZHOVORY, ČLÁNKY, TIPY, REPORTÁŽE, RUBRIKY

Už jsme dosoutěžili

V únoru se pořádala zimní olympiáda v Itálii, která byla dějištěm hned několika českých i zahraničních úspěchů. Těmto úspěchům a sportu obecně jsme se v tomto vydání mimo jiné věnovali.

Přicházíme s exkluzivním rozhovorem s předním českým kanoistou a shrnutím historie olympijských her. Dále si můžete přečíst tipy, ale i netip, kam vyrazit za kulturou, anebo se poučit, čím krmit správně kachny. Nechybí naše tři pravidelné rubriky, či příběh a poezie našich studentů.

Stejně jako skončila olympiáda, tak pro mě skončilo působení šéfredaktorky tohoto časopisu. Necelý rok, který jsem tuto funkci vykonávala, byl pro mě náročný, ale neměnila bych. Snažila jsem se Podskalák neustále vylepšovat, ale hlavně mu zachovat myšlenku, o kterou se od jeho počátku snažíme – být v kontaktu s vámi, čtenáři, a předávat vám zajímavou a čtivou tvorbu. Tímto bych chtěla předat imaginární žezlo šéfredaktorky mé zástupkyni – Terce Tichotové, přeji ti mnoho sil a nervů, které jsou pro tuto pozici nepostradatelné.

Vážení čtenáři, vážené čtenářky, přeji vám za mě naposledy pohodové čtení sedmého vydání Podskaláku!

Rozálie Fingerová, 4.G
šéfredaktorka

Aktuální redakce Podskaláku

NAŠE REDAKCE

Šéfredaktorka: Rozálie Fingerová

Zástupkyně šéfredaktorky: Tereza Tichotová

Redakce: Sára Šimková, Petra Skokanová, Markéta Pešková, Riona Riessnerová, Emílie Šmeráková, Helena Grisonová, Tomáš Klečka, Dora Hermína Lišková

Korektura: Rozálie Fingerová, Markéta Pešková, Riona Riessnerová (+ Tereza Kubešová, Tereza Kolářová)

Grafika: Tereza Tichotová, Rozálie Fingerová, Riona Riessnerová

Autorka titulní strany: Alžběta Jozová

Kontakt: casopis.podskalak@gmail.com

Školní časopis Podskalák byl založený v roce 2024 po dlouhodobém usilování studentky Tamary Mackové, která tehdy chodila do 4. ročníku gymnázia.

Obsah

- 04 **Zimní olympiáda 2026**
Ohlédnutí za olympijskými hry
- 06 **Rozhovor s Martinem Fuksou**
Vrcholový kanoista nám vyprávěl o svých začátcích, hudbě anebo vizích do budoucna
- 09 **Návrat fyzických médií**
Fyzická média z minulého století se vrací
- 11 **Rozhovor s učitelkou Běhounkovou**
Učí na Podskalské tělocvik, což byl její sen odjakživa
- 18 **ICE**
Hrozba USA
- 19 **Národní parky, které pravděpodobně neznáte II**
Pokračování rubriky o parcích
- 22 **Rozhovor s učitelem Kostrakiewiczem**
Bývalý absolvent a nyní učitel naší školy
- 26 **Shrnutí politiky za rok 2025**
Důležité politické milníky z České republiky i zahraničí
- 28 **Rozhovor s Bárrou Jindřichovou (1. V)**
Basketbalistka a její cesta ke sportu
- 30 **Situace na Blízkém východě**
Aktuální situace mezi Íránem, Izraelem a USA
- 32 **Koncert filmové hudby**
Recenze na koncert filmové hudby
- 34 **Rozhovor se Simonou Čermákovou (2. V)**
Krasobruslení, tréninky a škola
- 37 **Deník veterinářky**
Výhody a nevýhody kastrace
- 40 **Jak správně krmit kachny?**
Rady a tipy na správné krmení kachen
- 42 **Vesmír z pohledu studenta**
Černé díry - kapitola I.
- 44 **Norimberk (2025)**
Historicko-dramatický snímek - recenze
- 45 **Hamnet**
Film o zrození Hamleta

8

11

44

47

Příběh
Stroje

50

Hřejivý pocit a Óda na lososa
Poezie našich studentů

Zimní olympiáda 2026

Letos se uskutečnily 25. zimní olympijské hry, a to v Itálii. Poslední zimní olympijské hry se odehrávaly v Pekingu roku 2022, a do Itálie a jejího Turína se naposledy sportovci podívali v roce 2006. V minulém století to bylo roku 1956.

EMÍLIE ŠMERÁKOVÁ, 2. G / FOTO INTERNET

V Miláně proběhlo 6. února zahájení. Disciplíny se odehrávaly převážně v Cortině, ale v Miláně se konaly zápasy ledního hokeje a soutěže v krasobruslení. Zbytek disciplín, typu lyžování a snowboarding, se odehrávalo v Cortině d'Ampezzo [kortýně dampeco] a dalších částech Itálie. Slavnostní zakončení bylo ve „městě lásky“ – Veroně 22. února.

První Olympijské hry můžeme datovat roku 1924 a to ve francouzském Chamonix[šamoní]. Zajímavostí pro tyto hry byla soutěž vojenských hlídek a krasobruslení, které se odehrávalo na otevřeném kluzišti, což bylo poprvé, a také naposledy, kdy jsme takovou disciplínu mohli vidět.

V průběhu let se vyřadilo mnoho disciplín a to například – skijoring, což je jízda na lyžích tažených koněm, bandy hokej s míčem, lyžařský balet a další... Olympijské hry se odehrávají každé 4 roky, ale s výjimkami let – 1916, 1940, 1944, z důvodů světových válek. V letošních olympijských hrách se konalo 116 medailových disciplín, které byly děleny na 15 hlavních sportovních odvětví. Je to nejvyšší počet disciplín v historii. Také jsme měli možnost vidět několik novinek, mezi které patřil např. skialpinismus.

Česká republika měla zastoupení ve 14 sportech a to jsou – alpské lyžování, běh na lyžích, biatlon, snowboarding, akrobatické lyžování, skeleton, sánkování, curling, skialpinismus, rychlobruslení, short track, krasobruslení, lední hokej a skok na lyžích. Celkový počet sportovců je 2 900 z 90 různých zemí. Her se nezúčastnily malé a chudé státy jako Nauru a Tuvalu nebo politicky indisponované státy jako Rusko a Severní Korea. Je ale důležité si říct, že v olympijských hrách nejde o státy, ale o olympijské výbory, proto, aby se i atleti z problémových zemí mohli zúčastnit. To je také jeden z důvodů, proč se na olympijských hrách neobjevili zástupci Vatikánu, který nemá svůj olympijský výbor.

Českou republiku zastoupilo 115 sportovců v poměru 57 mužů a 58 žen. Na rozdíl od ZOH v Pekingu jsme neměli zastoupení v jedné disciplíně, konkrétně v bobsleighu neboli bobování.

Nejpočetnější výprava na olympiádě (foto: sport.cz)

Výsledky a rekordy

Nor Johannes Høsflot Klæbo získal 6 zlatých medailí v běhu na lyžích – jako první sportovec v historii zimních her. Norsko celkem získalo 41 medailí, tím se umístilo na nejvyšší stupínek příčky počtu medailí na zemi. Čeští sportovci získali celkem 5 medailí (2 zlato, 2 stříbro, 1 bronz) a celkově tak Česká republika skončila na 16. místě. Zato můžeme být pyšní postem největší výprava v historii se 115 sportovci. Premiéru na olympiádě,

Metoděj Jílek a Martina Sáblíková (foto: ČTK)

a hned se dvěma medailemi, si prožil krasobruslař Metoděj Jílek, který převzal pomyslnou štafetu po Martině Sáblíkové, která naopak na olympiádě uzavřela svou kariéru. Cenný kov také získala snowboardistka Eva Adamczyková, která poprvé závodila na nejprestižnější sportovní akci světa po porodu svého syna Kryštofa. Dále jsme se mohli těšit z vítězství Zuzany Maděrové či Terezy Voborníkové.

„Mým úkolem je být nejrychlejší kanoista na planetě,“ říká vrcholový kanoista - Martin Fuksa

Martin Fuksa je český rychlostní kanoista. Až do 9. třídy základní školy hrál hokej, ale nakonec ho zlákala kanoistika. Je vítězem LOH v Paříži z roku 2024 a několikanásobným mistrem světa v rychlostní kanoistice. Na mistrovství světa v rychlostní kanoistice získal celkem 12 zlatých medailí. Závodí především na singlkanoi, ale někdy jezdí s bratrem na deblkanoi. Zastupuje pražskou Duklu, která mu dala možnost stát se praporčíkem.

HELENA GRISONOVÁ, 1. V + ROZÁLIE FINGEROVÁ, 4. G / FOTO INTERNET

Vy pocházíte z velice úspěšné kanoistické rodiny. Bylo náročné si u vás doma prosadit i jiný sport než kanoistiku?

Vůbec ne, já začínal s hokejem a celá rodina mě v tom podpořila. Pamatuji se jen, že děda byl ten, kdo mě vždy popichoval k tomu, ať po hokejovém tréninku jdu ještě na ten kanoistický.

Společně se svým bratrem jste sportovními svěřenci vašeho otce. Trénoval vás v kanoistice i někdo jiný než váš otec?

Ne, ne. Od začátku děda, protože tatka se v tu dobu ještě věnoval svojí kariéře. Nyní je to právě tatka s dědou.

Díky kánoi máte možnost neomezeně cestovat po vodní ploše. Které státy jste tak navštívil a kde se vám nejvíce líbilo?

foto: olympijskytym.cz

Mám aplikaci, kde si vedu, kolik zemí jsem navštívil. Aktuálně je tam číslo 35. Musím říct určitě naši republiku, tu mám moc rád...Ale také se mi líbilo ve státech jako Kolumbie, Japonsko a další.

Zároveň během závodění také hodně cestujete. Je destinace, kterou jste během závodu navštívil, a tak moc vás ohromila, že jste se tam opět vrátil anebo v budoucnu vrátíte?

Kvůli závodům se vracím jen tam, kam musím. To znamená, že tam jsou pořád nějaké závody, ale na těch místech netrénuji. Až na domácí Račice. Pokud jde o soustředění, tak se moc rád vracím právě do Kolumbie.

*Vítěz ankety Armádní sportovec roku
(foto: sport.ceskatelevize.cz)*

Jste milovníkem rapu a během jízdy často rap posloucháte. Kolik sluchátek jste už takto utopil?

Vlastně jen asi jedno levé, zachytil se mi o něj rybářský vlasec a vytrhl mi ho. Dřív byla sluchátka drátová, tak to nebyl problém.

Kdo vás z hudebních umělců motivuje a nastartuje na závody nejvíce? Máte speciální hudební playlist na závody?

Speciální playlist nemám, poslouchám většinou nové věci a knihovna se mi stále aktualizuje. Ale přesně, baví mě rap, hlavně ten český. Nejradši mám určitě Paulieho Garanda, ale když jde o motivaci na závody, tak poslouchám label Milion+, Viktor Sheen/BUKA a třeba Ektor.

Co vám vedle hudby nejvíce pomáhá proti stresu a motivuje ve sportu dál?

Dcera. Když jdu s ní, žádný stres není a mám od sportu potřebný odstup. Motivací je pro mě to, že mě kanoistika celkově moc baví, a to mě donutí vstát každé ráno z postele.

Vy jste vojákem z povolání. Vaší úlohou je sloužit vlasti. Jak takový závazek vypadá v reálném životě?

Mým úkolem je v první řadě snažit se být nejrychlejší kanoista na planetě. To je mým úkolem na Dukle, kterou reprezentuji. Uniformu si bereme na různá sportovní vyhlášení či společenské akce. Jednou za rok, většinou po sezóně, máme také pár dní vojenského cvičení.

Na letní olympiádě v Paříži v roce 2024 (foto: seznamzpravy.cz)

Je sport, který jste ještě nezkusil, ale chtěl byste?

Kanoistika naštěstí není pouze o pádlování v kánoi. Děláme spoustu dalších sportů, které mě baví a aktuálně asi není nic, co bych potřeboval zkusit. Ale naposledy jsem zkoušel postavit se do hokejové brány nebo biatlon.

Plánujete po dokončení kariéry trénovat mladé talenty?

Tohle zatím v hlavě nemám. Aktuálně se chci soustředit na svoji kariéru a co bude po ní, to uvidíme.

Budete se teď hlavně soustředit na debl s vaším bratrem? Nebo co je pro vás momentální cíl?

Momentální cíl je určitě, pokud možno, udržet se na vrcholu v singlkanoi. A samozřejmě také pokusit se o to být co nejvíce konkurenceschopný právě na deblu s bráchou.

Kvůli několika důvodům se k nim začínáme vracet. Nostalgie nebo pocit vlastnictví?

Fyzická média – audio na CD, vinylech nebo kazetách. Na druhé straně video na DVD, Blu-Ray a VHS. To vše začínají lidé napříč generacemi opětovně shánět ve velkém, co nás k tomu ale vede?

TEREZA TICHOTOVÁ, 3.G / FOTO CANVA

V poslední době se na sociálních sítích čím dál více můžeme setkat s videi, kde se nám jejich tvůrci chlubí se svou sbírkou cédéček, vinylů nebo úlovky z druhé ruky. Už z obrazovky můžeme pocítit tu vlnu nostalgie, ale není to jen o ní. S postupem vzniku streamovacích služeb se naopak objevily úpadky prodeje těchto hudebních a audiovizuálních nosičů. Důvod tohoto převratu v posledních letech přineslo jak už postupné zdražování předplatných na streamovacích službách, tak i to, že na těchto platformách nemáme nikdy jistotu, že tu náš oblíbený film nebo seriál bude vždy přístupný.

Hudba se nám pak například na *Spotify* pomocí personalizace a playlistů snadno oposlouchá a je čím dál tím těžší si „vychutnat“ celé album od daného interpreta. Nejen proto uživatelé začali přecházet zpět ke starším technologiím. Ale nemusí to tak být právě jen s hmotnými médii. Vrací se i iPody, MP3, staré telefony a další typy přehrávačů. Nákup se sice může prodražit, ale s ohledem na to, jak dlouho vydrží a také že se dají znovu prodat, to není žádný luxus. Navíc některé kusy po delším čase nabývají na hodnotě a tím se nám taková investice může vrátit. Nové gramodesky mohou překročit i částku tisícikoruny a cédéčka potom něco přes pětistovku, kdežto z druhé ruky pak záleží na jejich vzácnosti, vydání a dalších faktorech. Tam se můžeme pohybovat od padesáti po pět set korun. Proto se prvně zkuste poptat ve svém okolí, pokud například rodiče nebo prarodiče neskrývají tyto poklady někde v krabici nebo na půdě, či zda si je sami dodnes nepouštějí.

Pokud by někdo chtěl začít se sbíráním, tak osobně doporučuji začít s oblíbenými interprety. Pak s nejlepším výběrem nebo alby, která vám nejsou cizí. Takové kousky zkuste hledat buďto jako nové na všemožných e-shopech a obchodech (*Gramodesky.cz*), anebo z druhé ruky na internetu (*Vinted*, *Aukro*...) či v kamenných prodejnách – CD

Krakovská (Jilská 452, 110 00 Nové Město), Bazar CD – Školská (Školská 1385/36, 110 00 Praha, Nové Město) nebo Vinyl City Rockers (Francouzská 246/84, 101 00 Praha 10 – Vršovice). Já osobně jsem jim tam už nějaký ten peníz za kousek do své sbírky nechala, takže je mohu jen doporučit.

„Zařvali jsme si, s vlajkou jsme mávali a bylo to hrozně emotivní,“ popisuje dojmy ze zimní olympiády paní učitelka Běhounková

Paní učitelka Běhounková se vrátila ze své první olympiády, kterou zažila na vlastní kůži a vyprávěla o tom, jak vypadá pobyt fanoušků za fandícími koryty. Tělocvik s chemií jsou předměty, které na Podskalské učí, avšak chemie pro ni byla během studijních let oříškem. Vedle sportu se ráda věnuje hudbě či cestování. Dnes by uvítala dovolenou s odpočinkem na Maledivách, ale v minulosti vystoupala na Kilimandžáro anebo se brodila v Patagonii s bobry.

ROZÁLIE FINGEROVÁ, 4. G / FOTO ARCHIV PÍ. UČITELKY BĚHOUNKOVÉ

Vy jste se před týdnem vrátila ze zimní olympiády v Itálii, jaké si přivážíte pocity?

Po tomto týdnu jsem hodně unavená. Olympiáda byla na několika místech, hlavně ve městech Milano a Cortina. My jsme byli ubytovaní v Toblachu, který je od Cortiny vzdálený zhruba 20 kilometrů. Jezdily tam shuttle busy. Abychom k nim ráno došli, tak jsme museli jít dva kilometry pěšky. Tam čekat na shuttle bus, kde bylo spousta lidí, následně se přepravit do Cortiny, přejít celou Cortinu a jít ke sportovnímu korytu bobistů. Takže to znamenalo nachodit každý den nějakých 22 tisíc kroků. K tomu ne moc jídla, protože jsme snídali, ale poté během obědu byl člověk na sportovišti, a tam nebylo

foto: Ella Dědová

ani moc kde se najíst, protože tu byla spousta lidí a málo občerstvovacích stanic.

Musím říct, že to bylo náročné i v tom, že tu bylo málo záchodů, takže člověk se bál napít, aby se poté dostal opět zpátky na své místo. Takže jsme snídali, a poté jsme někdy, když jsme se vrátili zpátky, večeřeli.

Jeli jsme tam s manželem kvůli Matějovi, synovi, který se nakonec nedostal jako bobista na olympiádu, byl druhý pod čarou. Bylo to nepříjemné, jelikož jsme si už ubytování a lístky na všechny bobové mužské kategorie zařídili hodně dopředu. Nakonec jsme si to užili jinak. Bylo to fajn, protože jsme stáli u bobového koryta a dívali jsme se na jeho kamarády a závodníky, které známe ze světového poháru. Přitom jsme sledovali na mobilu jiné disciplíny a zimní sporty, kde bylo české zastoupení. Takže jedním slovem, náročné.

Byl tam s vámi váš syn?

Nebyl, protože to pro něj bylo dost hořké. Sice to snáší velmi dobře, ale tím, jak se celou sezónu snažil ještě více než jakýkoliv jiný rok, a poté to nevyšlo, tak to bylo smutné.

V jak velkém časovém předstihu jste ubytování zařizovali?

Bylo to složité v tom, že byly všechny ceny v době Olympiady čtyřnásobně dražší, než když jezdíme každoročně do Itálie lyžovat

během jarních prázdnin. Vždy řešíme ubytování půl roku až tři čtvrtě roku dopředu, ale tentokrát to bylo velice plné a kdybychom se rozhodli až na poslední chvíli, tak je to ještě více drahé a žádná místa nejsou. Hory jsou sice velké, ale ubytovacích kapacit je tam na tak velkou světovou akci málo.

Mohla byste mi prozradit, na kolik vás takový týden na olympiádě finančně vyšel?

Fandění Čechům s manželem

Vyšel nás na 120 tisíc.

V ceně je zahrnuto ubytování a cesta?

Cesta ne. Pouze ubytování a snídaně.

A poté k tomu předpokládám lístky na závody.

Ty se pohybovaly kolem stovky eur na jeden den závodu.

Říkala jsem, že když už tam jedeme, a protože jsme zvyklí fandit Čechům, tak musíme jít někam, kde si můžeme pořádně zafandit. Takže jsme se vydali do Anterselvy, což opět byla cesta – vlak, dva shuttle busy za sebou a mezi tím chůze. Tady aréna, která byla jako údolí se spoustou lidí. Určitě to bylo vidět v televizi, jak tam těch lidí byla masa.

Tady jsme si to opravdu užili. Šli jsme na štafetu žen v Biatlonu, kde holky byly páté a v průběhu závodu se jelo i o medaili, takže to bylo napjaté. Zařvali jsme si, s vlajkou jsme mávali a bylo to opravdu hrozně emotivní a k tomu páté místo je krásný výsledek.

Byla to vaše první olympiáda naživo?

Byla. Vždy ji sledujeme v televizi, která nám v době olympiády běží neustále. Jakmile je olympiáda, tak se nic jiného nesleduje, vše ostatní jde stranou.

Říkala jste, že vašemu synovi bohužel uniklo umístění o kousek. Kdyby to vyšlo, a třeba to vyjde za čtyři roky na olympiádě ve francouzských Alpách, tak jaká by to pro vás, jako pro matku, byla představa, kdyby váš syn reprezentoval naši zemi na olympijských hrách? Přemýšlela jste nad tím?

Nepřemýšlela. V podstatě tím, že já se celý život věnuji sportu, tak jsem vždy chtěla být na olympiádě. Měla jsem to jako svůj cíl, ale zdravotně mi to nevyšlo. Dělal jsem moderní gymnastiku, poté po zdravotních problémech volejbal. Takže tak vypadal můj sen, dostat se na olympiádu je prostě top!

Samozřejmě, že by se člověk spokojil i s mistrovstvím světa, což můj syn má za sebou a „jede v tom“ zhruba čtyři roky. A určitě mu jako máma hrozně fandím. Ještě mám druhého syna, který dělá sportovní lezení, a také reprezentuje ČR. Každý má jiný sport. Každý má, z mého pohledu, „okrajový sport“, i když sportovní lezení je teď ve fóru.

Syn pí. učitelky Běhouňkové (pilot vpravo vpředu)

Jak se člověk dostane k bobování?

Matěj se dostal k bobům přes atletiku, jelikož dělal desetiboj na republikové úrovni, a poté za ním přišli z bobového svazu, jestli by nechtěl sednout do bobu. Tenkrát byl pilot bobů Dominik Dvořák, momentálně již trenér naší bobové

reprezentace, a potřeboval pod sebe juniora, kterého by si „vychoval“. Matěj se k tomu připlétl a hrozně se mu to začalo líbit. První jeho zkušenost byla před čtyřma rokama na podzim, kdy jeli do Německa. Já mu říkala: „Oni tě jenom vyzkouší. Sedneš si tam někam dozadu a pojedíš, možná ti nebude dobře.“ Potom jsme si volali druhý den a on mi říkal: „Mami, tak mě posadili dopředu, hned na místo pilota. Normálně mě roztlačili a řekli – dělej si co chceš, co umíš.“ On se samozřejmě hned převrhnul, ale neodradilo ho to a strašně ho to začalo bavit. Je však pravda, že za sebou vystřídal spoustu lidí, kteří bob roztlačeli. Během jízdy je v zatáčkách strašně velké přetížení a každý to neunes, často nebývá člověku dobře.

Jak to, že je zrovna atletika klíčová k bobům?

Bobisti jsou sprinteři, protože jim jde „pouze o start“. Oni ten bob roztlačí, čtyřbob má s posádkou 650 kilogramů. Následně se řítí korytem a výsledek záleží pouze na startu a na pilotovi, jak umí řídit a jaké má zkušenosti, protože řízení bobu je hlavně o zkušenostech.

Dříve jste dělala moderní gymnastiku. Vaši rodiče byli sportovně nadaní, bavil je sport, nebo jak jste přišla k sportu vy?

Ano, bavil je sport. Maminka dělala také gymnastiku, v Sokole. A tatínek hrál kdysi basketbal. Dříve to tak bylo, že každý sportoval a já jsem tak také byla vychováváná. Bydleli jsme na okraji Prahy, přišli jsme domů, hodili tašku do kouta a

šli jsme na kolo, hrát fotbal, nebo jsme jen tak běhali mezi kukuřicemi. Nebyly mobily a proto byl pohyb pro nás přirozený.

Poté jste toužila po olympiádě, chtěla jste se některému ze sportů věnovat profesionálně?

To bych i zvážila, protože jsem tenkrát byla v Tréninkovém středisku mládeže s moderní gymnastikou, ale měla jsem odvápněné kosti a až dva roky jsem nesměla ve škole chodit na tělocvik. Ty kosti byly odvápněné kvůli moderní gymnastice a dvoufázovým tréninkům a dnes jsem ráda, že se to vlastně takto stalo, že jsem ve vrcholovém sportu nepokračovala. To už bych se dnes asi už vůbec nemohla hýbat.

Po dvou letech jsem chtěla znova začít. Bavilo mě propojení pohybu a hudby, protože jsem hrála deset let na klavír a měla jsem ráda balet. A když jsem se vrátila, tak jsem neměla sílu na to, stát se opět tak ohebnou. Připadalo mi, že mi ujel vlak, a tak jsem na střední škole, namísto gymnastiky, začala hrát volejbal na krajské úrovni.

Když jsem poté studovala Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy, tak tam byly vždy buďto gymnastky nebo atletky anebo lidi, kteří hráli některou z her – volejbal, basketbal. Ale já, jelikož jsem dělala tu gymnastiku i míčové hry, tak pro mě bylo všechno strašně jednoduché. Jediné, co člověk musel dělat opravdu pořádně, bylo plavání. Šli jsme na fakultu a uměli jsme plavat pouze prsa a nic jiného, jenže tam jsme museli umět všechny plavecké způsoby. Chodili jsme třeba od šesti ráno do Podolí plavat třikrát

v týdnu, abychom poté na škole zaplavali zápočty.

Takže jste nakonec zvolila učitelství.

To se mi vždy líbilo. Já jsem vešla ve škole do tělocvičny a věděla jsem, že chci být učitelka tělocviku. Mně vždy přišlo, že to je přece úžasné!

Tělocvik a chemie? Proč se zrovna chemie k tělocviku přidala?

Vždy jsem chtěla studovat na FTVS (Fakulta tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy, pozn. red.) učitelství a učit tělocvik. A říkala jsem si, ale co k tomu? Přece nebudu mít jenom tělocvik. Tak jsem si řekla, že je k tomu blízko biologie, zkusím třeba biologii. Šla jsem k prvním zkouškám. Tělocvik jsem udělala úplně úžasně, ale na biologii mě nevzali. To bylo ještě za komunismu.

Rok jsem pracovala v mateřské školce a docela mě to bavilo. Za rok jsem dělala znova zkoušky a znova tu biologii. A byla jsem snad druhá pod čarou. Ale bylo to zcela plné a říkali, že už tam více míst není. Ptala jsem se na studijním oddělení, jestli náhodou nebudou ještě někoho brát. Oni říkali, že ne a vedle byl na stole papírek, kde bylo napsáno – tělocvik a chemie. Bylo tam asi deset lidí a z toho jenom dva přijatí. Zeptala jsem se, jestli by nešly udělat dodatečné zkoušky na chemii. Paní na studijním oddělení řekla, že ano a že se za dva týdny bude konat druhé kolo.

Já jsem maturovala z chemie, protože jsme měli na biologii hroznou učitelku, rudou komunistku, takže jsem u ní nechtěla maturovat. Proto jsem řekla, že na zkoušky přijdu. A protože potřebovali ten obor naplnit, tak nás u zkoušky bylo

asi deset. Začala písemka a my jsme to začali psát a já říkám: „Ježíšmarja, co to je...” test byl A,B,C,D. Učitel, který nás poté učil na didaktice, nás chvíli pozoroval. A po pěti až deseti minutách nám říká: „Tak prosím vás, u otázky číslo jedna bych se řídil Běčkem...” a takhle nás pak všechny vzali. Někdy je proto potřeba i trocha toho štěstí. Ale vydrželi jsme tam pouze čtyři. Ti dva, co vzali úplně původně, a dva, kteří byli z tohoto dodatečného termínu. Já jsem chemie chtěla také několikrát nechat. Studium bylo hrozně těžký, a psychicky mě to vyčerpávalo. V té době jsem akorát začala chodit s manželem, který vystudoval chemii, takže mně ve spoustě věcech pomohl. A tak jsem to nakonec dala.

Nepřemýšlela jste namísto chemie o nějakém humanitním předmětu k tělocviku? Jak jste mluvila o té hudbě, tak třeba učit hudební výchovu?

Nejdříve jsem o tom přemýšlela, jenže hudební výchova nešla studovat na FTVS. Ta byla na pedagogické fakultě, ale ne s tělocvikem a nešlo to spojit dohromady.

Já jsem spíše o hudebce přemýšlela úplně prvotně. Chtěla jsem být sice učitelka tělocviku, ale také jsem si říkala, protože jsem měla strašně skvělou učitelku na klavír v Lidušce (dnes Základní umělecká škola – ZUŠ, pozn. red.), co být učitelkou hry na klavír? Rodiče mi to však trochu rozmlouvali a měli pravdu. Učitelky z Lidušky jsou odpoledne až večer v práci, dopoledne jsou doma a časově to je náročné. Ale hudbu mám stále ráda. S manželem máme abonentky do České filharmonie, ale je to spíše jen koníček.

Na co nejčastěji chodíte?

Na klasiky, romantiky - Chopina, Schuberta, Schumana. Tím, že jsem prošla klavírem, tak toto období mám ráda.

Musela jste si v chemii najít to, co vás baví, co vás u oboru „přimělo zůstat“, nepletu se? Našla jste si během studia nějaký svůj element?

Jak jsi se ptala na humanitní předměty, tak já nemám ráda a dělá mi problém se například učit dějiny. Věci, které se nedají odvodit. Ty, které se musí vysedět, naučit.

Je pravda, že teď, co jsem starší, tak i čtu, ale když jsem dříve dělala ten sport, tak na to pro mě nikdy nebyl čas. Takže poté dělat maturitu z češtiny nebylo jednoduché. Teď máte sice 20 knížek, ale předtím se skládala zkouška z literárních období, které byly hodně rozsáhlé.

V chemii, když člověk pochopí princip, tak se dá všechno krásně odvodit. Dokážu logicky uvažovat, zatímco humanitní vědy mi všechny přijdou, že se nedají odvodit. Matematika mi nevadila, protože se tam odvozovalo, to samé fyzika, chemie. Biologie má odvozování také, ale je tam těch termínů a věcí se na naučení mnohem více, než kdekoli jinde. Takže tady jsem asi na ni narazila, když jsem chtěla jít na vysokou školu. Proto si myslím, že ve finále ta chemie je pro mě mnohem lepší.

Podobně jako pan učitel Bruna (rozhovor s ním si můžete přečíst v šestém vydání, pozn. red.), tak i vy zpíváte v učitelského pěveckém sboru. Asi se nemusím ptát, vzhledem k vaší lásce k hudbě, proč jste se k sboru přidala.

Ano, mám ráda hudbu, ráda zpívám. Sice jsem hrála deset let na klavír, ale tím, jak přišly děti a rádi chodíme do hor, tak není na hraní moc prostoru. Klavír mám sice u rodičů, ale skutečně na něj už nehraju.

Teď se ten kruh v uvozovkách uzavírá tím, že jsem si k hudbě opět našla cestu. Zároveň je člověk s kolegy, se kterými se normálně nepotká. Nám, tělocvikářům, se říká, že jsme sklípkani, protože jsme dole v tělocvičně a nikam jinam moc nejdem. Přestávky jsou krátké, člověk jde rychle na záchod a opět se vrátí do kabinetu. A takhle tím zpíváním navazují nová přátelství a je to fajn.

Zpívání učitelského sboru během Sametu na škole

Vedle zpěvu a sportu ráda cestujete. Je nějaká destinace, kde jste ještě nebyla, ale máte jí na svém vysněném listě?

Já jsem toho procestovala s manželem strašně moc. Jak říkáš „vysněné místo“, nemám. Mám to v podstatě tak, že jsem i

ráda doma.

Vzala jsem si chlapa, který strašně rád cestuje a je znamením střelec, takže je opravdu úplný blázen do cestování. Ten má své „highlighty“, kam ještě chce a co ještě uvidíme a tak. Vždy se vrátíme z jedné dovolené a on se ptá: „Kam bys ráda jela?“ Já říkám - vymysli a pojedeme. Nechávám to na něm.

My jsme byli v Latinské Americe, v Kanadě, v New Yorku, teď trochu začínáme cestovat po Asii. Já tedy musím říct, že nejvíc ze všeho, a možná je to tím, že jsme tam byli na naší první dovolené na měsíc, mě učarovala Jižní Amerika a Peru, kde jsme chodili po horách. Lidé tam jsou strašně srdeční, příroda nádherná. Tam bych se ráda vrátila. A přitom jsme byli i v Chile, v Brazílii, v Ohňové zemi, v Patagonii.

Čím jsem starší, tak tím bych raději jela, ale to já vím, že se mi s mým mužem nesplní, třeba na Maledivy. Jenom opravdu krásný písčec, lehnout si k moři a odpočívat. Dříve jsme jezdili jenom se stanem a plným batohem jídla třeba na měsíc. Takže teď už vždy říkám, ne, už pojedeme radši někam do penzionu. Mně už činí problémy spát ve spacáku. Člověk to zvládne, ale už to není úplně ideální.

Takže spíš než destinaci, máte vysněnou náplň dovolené - odpočinek.

Jo, jo, teď už jo. Protože my jsme třeba byli i na Kilimandžáru. To jsme měli děti malé, nechali jsme je tady rodičům a šli jsme vylézt do šesti tisíc. Ta nadmořská výška mi vždy nedělá dobře. Manžel s tím nemá problém, ten vždy všude vyskáče a mně je naopak od tři a půl tisíce výškových

metrů špatně. Teď už nic takového absolvovat nehodlám.

Po takovém počtu zážitků v cizině máte některý nejsilnější?

Když jsme šli trek v Patagonii, tak byly všude bobří hráze a vřesy. V Patagonii stále prší, takže jsme šli v pláštěnce a s batohem na zádech. Všude byly mechy, do kterých se nasákla noha a potom ji člověk těžko vyndaval. V jednu chvíli během cesty, kdy jsem měla všeho opravdu dost, a vedle byla říčka s bobří hrází, jsem toho bobra viděla. On mě uviděl také a hned zmizel. Řekla jsem si, že když on to vydrží, tak já musím také.

Na závěr se chci zeptat na váš vzkaz pro nás, pro studenty. Chcete nám něco sdělit? Poučku do života nebo motto, kterého se držíte, cokoliv.

V každé životní situaci se snažit zůstat pozitivní. Všechno zbyde ve výsledku na nás, i když máme spoustu přátel, stejně musí člověk najít sílu v sobě. A ta síla je právě v tom, že zůstaneme pozitivní. Život se tak lépe snáší, když jdeme do všeho s úsměvem, i když nám občas do smíchu není. To mi pomáhá. I když mi není úplně nejlépe, řeknu si, že to zvládnu a že to chce jiný náhled. Tak si na situaci najdu vždy nějakou kladnou stránku a dál se s tím už dá pracovat a žít.

Střety v ulicích Minneapolis: ochrana příslušníků ICE pod Trumpovou administrativou ohrožuje místní obyvatele

Imigrační a celní úřad Spojených států amerických (anglicky United States Immigration and Customs Enforcement - ICE) je federální úřad spadající pod Ministerstvo vnitřní bezpečnosti Spojených států amerických. V posledních měsících můžeme častěji slyšet o hrůzostrašných praktikách těchto jednotek.

TEREZA TICHOTOVÁ, 3.G / FOTO GETTY IMAGES

Zatímco někteří tuto agenturu vidí jako nezbytnou pro bezpečnost hranic a dodržování zákonů, druhá strana ji kritizuje za tvrdé metody při deportacích a rozdělování rodin.

Dne 7. ledna 2026 si procesy vyžádaly svou první oběť. Sedmatřicetiletou básnířku Renée Nicole Good. Toho dne probíhal v ulicích Minneapolis zásah proti migrantům. Good tou dobou seděla v autě. Poté, co se ji snažil imigrační agent Jonathan Ross přimět vystoupit z vozidla, uvedla auto do pohybu, a v okamžiku agent Ross vystřelil nejméně dvěma výstřely směrem k oknu řidičky. Ta následně nabourala a na místě zemřela.

Další obětí se 24. ledna 2026, pár dnů po předchozím incidentu, stal Alex Jeffrey Pretti, zdravotní bratr na jednotce intenzivní péče Ministerstva pro záležitosti veteránů Spojených států. Došlo k tomu uprostřed rozsáhlých protestů proti operaci „Metro Surge“ (jinými slovy nazývaná operace ICE), kde se Pretti snažil zastat ženy, která byla zasažena pepřovým sprejem. V převaze šesti agentů ho srazili na zem, jelikož měli podezření, že je ozbrojený, a následně jej zastřelili. Očití svědci, minnesotské úřady a rodina Prettiho však tvrdí, že místo zbraně měl u sebe mobil, na který si celý zákrok natáčel.

Je důležité zmínit, že jak Good, tak i Pretti byli američtí občané. Dle plánu ICE, měli agenti pouze kontrolovat, zadržovat a popřípadě deportovat skutečně migranty, kteří spáchali trestný čin. V důsledku tohoto nesouladu s legislativou se brání i samotný starosta Minneapolis, Jacob Frey. Ten a jeho spoluúředníci tak na ICE podali žalobu.

NÁRODNÍ PARKY, KTERÉ PRAVDĚPODOBĚ NEZNÁTE II

Mají požáry pouze negativní dopady? Jakému parku pomáhala Česká republika? A kde bychom našli největší bobří hráz na světě? Pokud vás zajímají odpovědi na tyto otázky a další zajímavosti z druhé části o národních parcích, které pravděpodobně neznáte, čtěte dál.

A nesmíme zapomenout na novinku! Navíc si jako aktivitu můžete vyzkoušet vědomostní otázky.

PETRA SKOKANOVÁ, 2. B / FOTO INTERNET

parks.canada.ca

Národní park Wilsons Promontory – živé pláže

Toto dechberoucí místo tvoří nádherné křišťálově bílé pláže, kterým se neřekne jinak než Squeaky beach, v překladu vrzavá pláž. Jsou tak nazývány, protože při chůzi po nich křemenný písek doslova vrže. Obklopují je žulové balvany, které začaly vznikat již pod zemí. Vyvěřelé horniny se změnilly v magma, které následně ztuhlo na žulová tělesa. Díky tektonickým silám se dostala na povrch, a vnější pochody je postupně obrušovaly až do dnešní podoby.

Důvodem ochrany areálu jsou původní společenstva rostlin a zvířat. V důsledku evropské kolonizace byly zavlečeny do australské Viktorie lišky a divoké kočky. Ty se na zdejší podmínky jednoduše adaptovaly, a začaly jako predátoři lovit místní drobné savce, ptáky, bezobratlé či obojživelníky. Jenže problém se zavlečenými kočkami a liškami není tak černobílý, jak se zdá. Biologové z Australské národní univerzity provedli studii, ze které vyšlo najevo, že lišky a kočky na australských ostrovech mají menší podíl na hubení původních savců než na ostrovech, kde se vyskytovaly pouze již dříve zavlečené krysy. Ty měly být vyhubeny právě liškami a divokými kočkami.

Otázka č.1: *Pro Austrálii jsou typické sezónní požáry, které postihly i Wilsons Promontory. Pravidelné přirozené požáry jsou naopak pro některé tamní oblasti důležité pro regeneraci. Například dřevina banksie by bez tohoto jevu nedokázala fungovat. Proč?*

- a) oheň oslabuje okolní flóru, a jelikož je banksie holoparazit (tedy úplný parazit), má přístup k živinám snadnější
- b) vysoké teploty umožňují otevřít tvrdou dřevnatou slupku se semeny, která následně dobře prosperují ve vypálené půdě bez konkurence

Národní park Akagera – občanské války a záchrana

Abychom mohli navštívit tento ráj afrických živočichů, musíme se vydat do Rwandy, konkrétně k hranicím s Tanzanií ve východní Africe. Jméno pochází od místní řeky Kagery, která ústí do největšího afrického jezera – Viktoriina.

Park si odnesl šrámy z období občanských válek, kdy bylo vybito mnoho fauny, zejména populace lva východoafrického. Území se zmenšilo o dvě třetiny, protože se po válkách vrátili původní obyvatelé, kteří prostor využili pro své potřeby například pro pastviny. Aktuálně si velikost Akagery můžeme představit jako tři Krkonošské národní parky. Zásadní průlom nadešel v roce 2009 – snaha o obnovu. Ta se vyznačovala stavěním plotů okolo hranic, vytvořených proti pytláckým jednotkám a návrat vyhubených druhů. Nosorožec černý, konkrétně pět jedinců jeho druhu, byl v roce 2019 převezen za podpory českého safari parku Dvůr Králové nad Labem.

V parku lze spatřit Velkou pětku – lva, levharta, slona, nosorožce a buvola. Návštěvníci mohou prozkoumávat safari i na lodi, jelikož část parku je pokryta bažinami a jezery. K vidění jsou tu člunozobci, ibisové, krokodýli, ledňáčci malachitoví či hroši.

Otázka č. 2: *Zmíněné občanské války se týkaly Rwandské genocidy, která se odehrála téměř před 35 lety. Mezi jakými etnickými skupinami se tento konflikt odehrál?*

- a) Hutuové a Tutsiové
- b) Masajové a Batwaové
- c) Makondové a Surmové

Tragédie genocidy ve Rwandě (foto: Reuters)

Národní park Wood Buffalo – nejenom kanadský park

V roce 1925 a 1928 došlo k přesunům bizona prérijního z jiného národního parku do Wood Buffala, kde se přemnožil. S příchodem nového druhu přišly i nemoci, například brucelóza (bakteriální onemocnění, které se přenáší ze zvířat na člověka). Nově příchozí bizoni se začali křížit s původním druhem, a nejen že vznikl hybridní druh, ale nemoc se navíc rozšířila. S tímto problémem si biologové lámají hlavu dodnes. Parku navíc v současnosti hrozí vyřazení ze seznamu UNESCO, protože ropné společnosti nedaleko hranic staví pumpy, čímž zhoršují ekologický stav oblasti. Kanadská vláda vyčlenila 27,5 milionů dolarů pro možná řešení.

Místo proslavil i jestřáb americký, díky němuž bylo zapsáno do Ramsarské smlouvy pro ochranu mokřadů. Bobr kanadský zde vybudoval největší bobří hráz na světě, a to o délce 850 metrů.

Kanadská královská astronomická společnost vyhlásila park rezervací temné oblohy, což je označení pro místo, kde je nízké množství světelného znečištění. Tímto způsobem se chrání biorytmy místních organismů či životní prostředí nočních živočichů.

Otázka č. 3: *V minulém čísle jsme již mluvili o Ramsarské smlouvě. Kterého parku se to týkalo?*

- a) Kemerí (Lotyšsko)
- b) Kukup (Malajsie)
- c) Bogd Khan Uul (Mongolsko)

Ledňáček malachitový (foto: fotoaparát.cz)

Rozhovor s učitelem Richardem Kostrakiewiczem

Popovídali jsme si s absolventem naší školy, který u nás aktuálně i vyučuje. Jak a proč se sem vrátil? Vybral by si naši školu i podruhé? A jakou příhodu v rámci Erasmu si ponese do konce života? Tyto a další informace najdete [zde!](#)

PETRA SKOKANOVÁ, 2. B + MARKÉTA PEŠKOVÁ, 4. B / FOTO ARCHIV RICHARDA KOSTRAKIEWICZ

Jak jste se dostal k vyučování na naší škole?

S paní doktorkou Marekovou jsem byl v kontaktu už dříve, takže věděla o mém studiu i o tom, že by mě výuka chemie na Podskalské lákala. Původně jsem sice plánoval začít až po dokončení inženýrského titulu, ale okolnosti se nakonec vyvinuly rychleji. Moje vyučující z Ústavu fyziky na VŠCHT, mi nabídla místo učitele chemie na střední škole se zaměřením na ekologii. Vzhledem k mému studiu na Fakultě technologie ochrany prostředí mě doporučila jako vhodného kandidáta. Když jsem zjistil, že jde právě o Podskalskou, kde jsem sám studoval stejný obor, neváhal jsem ani vteřinu. Paní doktorka Mareková mi v tu chvíli už dokonce psala e-mail s nabídkou, ale já byl s odpovědí o něco rychlejší.

Jaký je to pro Vás pocit se vrátit na školu, kde jste před pár lety sám studoval – tentokrát ale jako učitel?

Je to velmi zvláštní pocit. Není to tak dávno, co jsem sám seděl v lavicích, ve kterých teď přednáším. Každé ráno, když jdu od metra ke škole, se mi vrací vzpomínky na to, jaké to bylo procházet tudy jako student. Je úsměvné pozorovat, že se toho na škole příliš nezměnilo. Cítím se tu velmi vítaný a je příjemné, že většinu kolegů už roky znám, i když

se naše role teď změnila. Musím ale přiznat, že z pohledu učitele je výuka diametrálně odlišná záležitost. Dokud si to člověk nevyzkouší na vlastní kůži, neuvědomí si, kolik zodpovědnosti a práce za tím stojí. Je to rozhodně mnohem náročnější, než se mi dříve ze studentské perspektivy zdálo.

Kdybyste věděl, jak bude vypadat Vaše studium na Podskalské, vybral byste si tuto školu znovu?

Určitě, byla to pro mě skvělá volba. Samozřejmě se našly předměty, které mě tehdy příliš neoslovily, nebo mi připadaly zbytečné, ale to vyvažovala odborná výuka a praxe, která je zde na skutečně vysoké úrovni. Právě kvůli laboratorní praxi bych to neměnil. Zkušenosti z laboratoří mi na vysoké škole poskytly obrovskou výhodu oproti spolužákům z gymnázií. Ten náskok v praktických dovednostech byl pro mě významný.

Máte nějakou zajímavou zkušenost/příhodu z dob studií tady?

Asi mou nejvýraznější zkušeností, o které se v učitelském sboru dodnes tradují historky, je výjezd v rámci tehdejšího projektu Erasmus. Spolupracovaly na něm čtyři školy ze čtyř různých zemí a součástí byly i výměnné pobyty v rodinách. Já tehdy vyrazil do Estonska, konkrétně do malé vesnice Suure-Jaani. Standardně platilo pravidlo, že student může být ubytován pouze u studenta stejného pohlaví. Protože jsem byl v té době jediný plnoletý účastník, dostal jsem výjimku a byl jsem ubytován u stejně staré studentky. Po příjezdu mě ale čekalo překvapení, slečna už nežila s rodinou, ale bydlela sama v domě po strýci. Ačkoliv to může znít jako ideální souhra náhod, realita byla trochu jiná. Moje hostitelka měla poněkud specifický životní styl. Vůbec nevařila a mou přítomnost brala spíše jen jako fakt. Spal jsem na rozkládacím gauči a jídlo jsem si musel obstarávat sám, protože v lednici byly v podstatě jen tři lahve vodky. Situace vypadala tak, že mi spolužáci a paní učitelka ráno na společná shromáždění nosili jídlo, které dostali u svých rodin, abych nestrádal. Večery pak byly občas v režii mé hostitelky, která mě brala na dost divoké jízdy autem, a jednou dokonce i na místní hřbitov. Každopádně jsem měl bezkonkurenčně nejzajímavější ubytování ze všech. I přes tyto nestandardní podmínky byl celý výjezd skvělým zážitkem. Pokud máte možnost vyjet v rámci školy do zahraničí, určitě do toho jděte, přinese vám to zkušenosti a vzpomínky na celý život.

Víme, že studujete vysokou školu – VŠCHT. Jaká byla Vaše druhá možnost při výběru vysoké školy a proč jste si vybral právě obor Environmentální inženýrství?

Mojí druhou byla klinická a toxikologická analýza na Univerzitě Karlově. Od té mě ale nakonec odradila nutnost přijímacích zkoušek a také obava z přespříliš přísného přístupu ke studentům. Druhou přihlášku jsem podal na ČZU na obor Územní plánování, který mě zaujal díky předmětu OCŽP. Nakonec ale rozhodla tehdejší situace. Během globální pandemie nám vypadla podstatná část výuky matematiky, a protože tento obor vyžadoval přijímací zkoušky právě z matematiky, rozhodl jsem se na ně nakonec ani

nejít. Uvědomil jsem si totiž, že v životě chci skutečně dělat chemii a propojit ji s ekologií. V tomto ohledu pro mě byla VŠCHT jednoznačně nejlepší volbou.

Kde si myslíte, že se chemie nejvíce projevuje v běžném životě, i když si to lidé často neuvědomují?

Prakticky ve všech procesech, které kolem sebe vidíme a které denně děláme. Všechno kolem nás je v jádru řízeno fyzikou, matematikou a chemií. Vždy jsem zastával názor, že pokud chceme skutečně pochopit, jak jakýkoliv proces funguje, musíme se ptát „Proč?“ tak dlouho, dokud se nedostaneme k jeho fyzikálně-chemické podstatě. Lidé by si měli uvědomit, že za většinou věcí, které v moderní společnosti považujeme za samozřejmé, stojí právě chemie. Typickým příkladem jsou léčiva. Chemie stojí za jejich vývojem, ale provází je i poté, co je užijeme. V našem těle probíhají složité biochemické metabolické dráhy, které určují, jak lék účinkuje a jak jej tělo zpracuje. Ale nekončí to vyloučením z organismu. Tam naopak začíná jeho osud v ekosystému. Protože mnoho léčiv patří mezi mikropolutanty s vysokou perzistencí, je potřeba najít cesty, jak je z přírody opět odstranit. A to je přesně to, čím se zabývám, využívám chemii a moderní technologie k ochraně životního prostředí a k hledání způsobů, jak z něj tyto nežádoucí látky eliminovat. Dalším dobrým příkladem je důležitost rozvečky před intenzivním cvičením. Tělocvikáři pro ni mají mnoho důvodů, ale až na vysoké škole v biochemii jsem pochopil ten skutečný mechanismus. Jde o čistou biochemii, kdy tělo potřebuje překonat počáteční kyslíkový deficit. Při náhlém startu bez rozvečení nestíhá kardiovaskulární systém dodávat svalům dostatek kyslíku, ty pracují anaerobně a začíná se v nich hromadit laktát – pak máme křeče. Rozvečka tyto procesy, jako je tepová frekvence a aktivita enzymů, nastartuje dopředu, díky čemuž se tělo rychleji přepne do aerobního režimu, kde efektivně využívá kyslík a jako palivo zapojuje i tuky. To, že za rozvečkou stojí jen biochemie podle mě mnoho lidí neví.

Též víme, že jste maturoval v době covidu. Ovlivnilo to nějak Vaše studium, nebo pohled na vzdělávání?

Studium v době pandemie zásadně ovlivnilo mě i celou mou generaci. Byl to šok, na který nebyl nikdo připraven, a školství jako systém pravděpodobně nejméně. Bylo zajímavé sledovat, jak se s touto situací lidé vypořádali – zatímco někteří učitelé se adaptovali velmi rychle, jiní to nezvládli. Musím ale přiznat, že kvalita výuky tehdy poklesla, což je logické. I my studenti jsme tomu šli částečně naproti, moji spolužáci to brali spíše jako prázdniny a někdy docházelo k sabotování online hodin nebo k využívání technické nezkušenosti některých vyučujících. Přesto se většina učitelů snažila a věřím, že náš ročník byl na maturitu nakonec připraven solidně. Určitou roli v tom ale hrálo i to, že nám byly odpuštěny slohy z češtiny a angličtiny. Zpětně vnímám jako největší zásah výpadek matematiky. Ti z nás, kteří z ní nematurovali, ji v podstatě celý čtvrtý ročník neměli. To se později na vysoké škole ukázalo jako velký problém pro nás všechny.

Kterou knihu jste si vytáhl u maturity z českého jazyka a doporučil byste ji i dalším studentům?

Kvůli pandemii byla i ústní část zkoušky z češtiny i angličtiny zrušena, takže naše příprava na povinnou četbu nebyla u zkoušky přímo využita. Pro někoho to byla obrovská úleva, pro jiného možná pocit ztraceného času nad knihami. Já jsem byl tehdy spíše v té první skupině, protože jsem měl seznam přečtený jen asi ze tří čtvrtin a tvořila ho převážně poezie. Ze všech děl mě ale tehdy nejvíce zaujala sbírka Alkoholy od G. Apollinaira. Přestože je to čtenářsky poměrně náročné a hůře stravitelné dílo, ze všech knih v seznamu mě nadchla nejvíc. Možná je to její surrealistický náboj, který mě natolik oslovil. Ale uvažuji o tom, že si ji s odstupem času přečtu znovu.

Jakou radu byste vzkázal nám středoškolákům, především letošním maturantům?

Važte si především praktických dovedností a znalostí, které zde získáte. Možná se vám to v tuto chvíli nezdá, ale na této škole skutečně načerpáte zkušenosti, které v běžném životě i v další kariéře reálně využijete. Snažte se propojovat informace ze všech předmětů do jednoho celku, schopnost vidět širší souvislosti a vytvořit si komplexní obrázek o problému je v praxi mnohem cennější než drcení se nazpaměť izolovaných faktů. Nedívejte se na studium jen jako na soubor povinností, ale spíše jako na investici do svých znalostí, dovedností a svých zájmů. Čas na střední škole plyne neuvěřitelně rychle a život je v tomto období ještě poměrně bezstarostný. Využijte ho tedy naplno nejen k získávání vědomostí a schopností, ale hlavně k budování přátelství a k radosti ze života. Později, až přibude zodpovědnosti, už na své osobní zájmy a přátele pravděpodobně nebudete mít tolik prostoru jako právě teď.

Shrnutí politiky za rok 2025

V politickém dění se toho děje tolik, že je až skoro nemožné mít ve všem jasno. Proto jsme pro vás sepsaly pár událostí z minulého roku, které nás mohou ovlivnit i v budoucnu.

PETRA SKOKANOVÁ, 2.B + TEREZA TICHOTOVÁ, 3.G / FOTO KUPNISILA.CZ

ČESKÁ REPUBLIKA

Volby do Poslanecké sněmovny v České republice

V říjnu 2025 se konaly 9. volby do Poslanecké sněmovny od roku 1993. Volební účast byla ze všech největší – téměř 69 %. Volilo se i v zahraničí, a to korespondenční volbou. Zatímco celkově vyhrálo hnutí ANO, tak právě korespondenčně koalice SPOLU. ANO získalo 9 křesel na ministerstvech financí, průmyslu a obchodu, pro místní rozvoj, školství, spravedlnosti, vnitra a práce a sociálních věcí. Premiérem byl jmenován Andrej Babiš, který musel vyřešit střet zájmů, jelikož vlastnil rozsáhlou holdingovou společnost Agrofert, která zasahuje do mnoha oblastí podnikání.

Koaliční smlouva ANO s SPD a Motoristy

Koalice znamená spojení států, organizací nebo politických stran, které se shodují ve svých záměrech za účelem vytvoření cílů. U politických stran je to ale i důležité ze strany volební šance. Všichni tři koaliční partneři se shodli na hospodářské strategii, na kritice emisních povolenek ETS 2, odmítání eura či na změně důchodové novely. Na čem se naopak neshodli, bylo například zpětné zavedení EET (elektronické evidence tržeb) nebo státní rozpočet.

Kontroverze ohledně postu ministra na MŽP

Poté, co strana ANO vyhrála volby, vytvořila koalici se stranami SPD a Motoristé sobě. Každé hnutí získalo určitý počet resortů. Motoristé získali posty na ministerstvech sportu, prevence a zdraví, kultury, zahraničních věcí a životního prostředí. A právě s tím posledním to nebylo tak snadné s obsazováním role. Prvním adeptem byl Filip Turek, kterého ale prezident nechtěl jmenovat. Nebylo mu umožněno ani řídit Ministerstvo zahraničních věcí. Následně zazněl návrh, že by si resorty vyměnili, tak se ale nestalo a druhým kandidátem se stal Petr Macinka, který dokonce v krátké době vedl obě ministerstva. Nově zvolenému premiérovi – Andreji Babišovi, byly zaslány dopisy asi od 500 vědců, kteří jej žádali, aby nenechal Petra Macinku na postu ministra, protože podle nich odmítá vědecký konsenzus o změně klimatu. Aktuálně je ministrem životního prostředí Igor Červený ze stejného hnutí.

Někteří členové Greenpeace v prosinci minulého roku vylezli žebříky na budovu MŽP s transparentem, na němž stálo – „Braňme přírodu“, večer téhož dne policie oznámila, že aktivisté slezli. Ve stejném měsíci také demonstrovaly stovky studentů. Ti vyzvali ještě tehdejšího ministra, aby klimatické krizi věnoval pozornost, a to nejen v Praze, ale například i v Brně či Ostravě.

ZAHRANIČÍ

Operace Jižní kopí

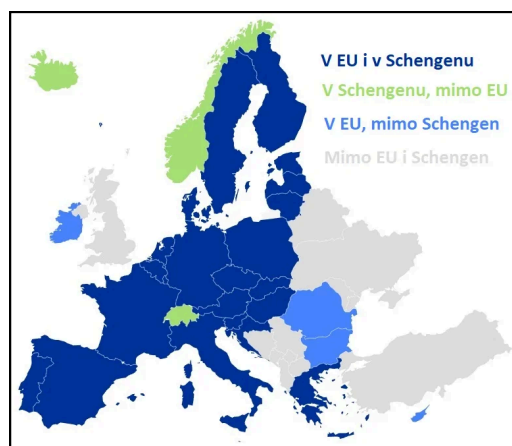
Americká vojenská sledovací mise jménem Jižní kopí se zabývá pašeráky drog. Tuto misi začalo provádět velitelstvo americké armády SOUTHCOM, která si bere na starost veškeré operace ve Střední a Jižní Americe a Karibiku. V mezinárodních vodách začaly Spojené státy provádět útoky na lodě, jež měly podle nich pašovat drogy. Prezident USA tuto akci odůvodnil tím, že se jejich stát nachází v ozbrojeném konfliktu s drogovými kartely. Americké ministerstvo zahraničí též uvedlo, že za organizací, která drogové kartely provádí (označovaná jako Cartel de los Soles), stojí údajně venezuelský prezident Maduro (často považovaný za diktátora). Mezi odborníky vznikaly spory, zda má Maduro zmiňovanou organizaci pod palcem, někteří si myslí, že šlo o záminku k dalším americkým útokům. Od září až do prosince bylo při 34 útocích usmrceno nejméně 115 lidí. Oddělení OSN pro lidská práva považuje operaci za porušení mezinárodního námořního práva a útoky hodnotí jako mimosoudní zabití. Na začátku letošního roku byl Maduro společně s jeho manželkou unesen na území USA, aby nad nimi mohl být vynesena rozsudek.

Rumunsko a Bulharsko se zapojilo do Schengenského prostoru

Od 1. ledna 2025 se plnohodnotnými členy Schengenského prostoru stalo Rumunsko s Bulharskem. Členské státy EU o tom usnesly již 12. prosince 2024, stalo se tak po souhlasu Rakouska, které dříve vstup těchto zemí blokovalo kvůli obavám z růstu žádostí o azyl migrantů.

Pro země, které se do něj zapojí, to znamená konec hraničních kontrol, a umožňuje tak více než 450 milionům lidí volně cestovat mezi členskými státy právě bez kontrol při překročení hranic s výjimkou případů specifických hrozeb. Součástí je 25 z 27 členských států EU + všechny členské státy Evropského sdružení volného obchodu (Island, Lichtenštejnsko, Norsko a Švýcarsko)

Historie Schengenu sahá až do roku 1985, kdy se jednalo o mezivládní projekt pěti zemí EU – Francie, Německo a zemí Beneluxu. Pojmenován je podle malého města v Lucembursku, kde byla právě v roce 1985 podepsána Schengenská dohoda.

Se studentkou z ulice Navrátilova Bárou Jindřichovou o balancování školy a basketbalu

Bára Jindřichová chodí do 1.V a závodně hraje basketbal již od 6 let za tým BA Sparta Praha. Jak moc musí trénovat, jaké jsou rozdíly mezi ženským a mužským basketem a kolik toho musí obětovat, to se dozvíte v tomto rozhovoru.

HELENA GRISONOVÁ, 1.V / FOTO ARCHIV BÁRY JINDŘICHOVÉ

Kdo tě přivedl k basketbalu?

Nechala jsem se inspirovat od své sestry, která ho také hraje od malička. Jako malou mě měla hlídat a udělala to tak, že mě vzala s sebou na trénink, a tak už jsem u toho zůstala. Mamka z toho sice moc nadšená nebyla, ale mě to přesto pořád baví.

Co ti tento sport přinesl?

Novou partu kamarádek a procestování celé republiky.

Stalo se ti někdy, že bys vynechala školu kvůli tréninku nebo zápasu?

Asi ne, spíš naopak. Občas jsem musela vynechat trénink, protože jsem měla spousta věcí do školy. Někdy je náročnější obě věci skloubit.

Jak často máš tréninky?

Třikrát až čtyřikrát do týdne, záleží, jestli je o víkendu zápas, nebo ne.

Kolik zápasů zhruba odehraješ za sezonu?

Na konci léta máme soustředění, kde se připravujeme na nadcházející sezonu. Ta začíná přelomem září a října a končí někdy v průběhu května. V tomhle období máme zápasy. Počet zápasů záleží na počtu týmů ve skupině. Nás je letos ve skupině šest, tím pádem

máme za sezónu deset zápasu – s každým týmem hrajeme dvakrát. I když sezóna končí v květnu neznamena to, že po zbytek roku nic neděláme. Protože hrajeme nižší soutěž, normálně trénujeme dál, zatímco ti, kteří hrají vyšší soutěž a skončili na vrchních příčkách tabulky, se připravují na mistrovství České republiky.

Jsou velké rozdíly v pravidlech pro muže a ženy?

Pravidla hry jsou víceméně stejná. Asi největší rozdíl je v míči. Ženy hrají s míčem velikosti 6 a muži s velikostí 7, ten je větší a těžší. Ještě existuje velikost 5, se kterou hrají menší děti a hází i na nižší koše.

Čeho bys chtěla v basketbalu dosáhnout? Máš nějaký cíl nebo přání?

Asi nemám žádné velké cíle, jelikož mám problémy s koleny, a tak jsem ráda, že vůbec můžu hrát, i přesto, že hrají nižší soutěž. Ale jedno přání mám, a to je, zahrát si alespoň jednou se svojí sestrou.

Zažila jsi za tu dobu, co hraješ něco zvláštního, nebo vtipný moment?

Některé zápasy jsou velice zajímavé, někdy nevíme, jestli se vrátíme v celku. Setkáváme se i s velice agresivními soupeři, a tak skočit proti zdi pro míč už je jenom maličkost.

Situace na Blízkém východě

Současný konflikt mezi Íránem, Izraelem a Spojenými státy patří mezi nejvýznamnější bezpečnostní krize současné doby. Napětí mezi těmito státy se vyvíjelo po mnohá desetiletí a bylo ovlivněno především politickými změnami v regionu, spory o vliv a obavami z vývoje jaderných zbraní.

TOMÁŠ KLEČKA, 1. G / FOTO PINTEREST

Historie konfliktu

Důležitým zlomem byla islámská revoluce v Íránu mezi 7. lednem 1978 a 11. únorem 1979, po které se vztahy mezi Íránem, USA a Izraelem výrazně zhoršily. Nové íránské vedení, v čele s duchovními představiteli, začalo vystupovat proti vlivu USA a Izraele v regionu. V následujících desetiletích se spor prohluboval, zejména kvůli íránskému vojenskému jadernému programu (ten byl už ukončen), podpoře různých ozbrojených skupin útočících na Izrael a vzájemným obviňováním z ohrožení bezpečnosti.

V červnu 2025 došlo k přímé vojenské eskalaci mezi Íránem a Izraelem, která je někdy označována jako dvanáctidenní válka. Konflikt zahrnoval letecké útoky, raketové údery i kybernetické operace. Boje trvaly přibližně dvanáct dní a skončily příměřím, které mělo zabránit dalšímu rozšiřování války.

Napětí však pokračovalo i po tomto příměří. Dne 28. února 2026 zahájily Izrael a Spojené státy rozsáhlé letecké a raketové útoky na cíle v Íránu v rámci operace “Operation Lion’s Roar”. Útoky byly zaměřeny především na vojenské a civilní jaderné objekty. Írán následně odpovéděl raketovými a dronovými útoky proti Izraeli i proti americkým základnám v regionu, čímž se konflikt dále rozšířil.

Írán dále hrozí uzavřením úžiny Hormuz, čímž by se přerušily dodávky ropy do Evropy a nejspíše by evropští představitelé států naléhali na USA a Izrael, aby konflikt dále neeskalovaly a podepsaly mír.

V tuto chvíli v Íránu stále probíhají nepokoje a demonstrace. Společnost se v Íránu rozdělila na dva tábory, a to na obyvatele, kteří slaví částečný úpadek dosavadní vlády a jejich protějšky, které nálety a následné bombardování utvrdily ve správnosti odporu proti vnějšímu nepříteli, a navíc oplakávají smrt Alího Chameneího – bývalého íránského duchovního vůdce.

Proč USA a Izrael napadli Írán?

To je opravdu zajímavá otázka, a jak už to v životě bývá, není na ní jednoznačná odpověď. Pro USA je důležitá tzv. Ochrana mezinárodního bezpečí, všichni ale ví, že Donald Trump zaútočil na Írán kvůli přízni voličů do dalšího volebního období – aby získal tzv. status hrdiny který vyřešil konflikt táhnoucí se přes 30 let. Z izraelské strany je to jednoznačnější, tím že byla v Íránu politická nestabilita, vyskytl se perfektní čas zlikvidovat svého dávného nepřítele.

Tento konflikt má významné dopady nejen na zúčastněné státy, ale i na celý Blízký východ. Zapojení různých regionálních skupin, napětí v sousedních zemích a ekonomické důsledky ukazují, jak složitá a propojená je bezpečnostní situace v této části světa. Vývoj konfliktu je stále sledován mezinárodním společenstvím a jeho další průběh zůstává nejistý.

Premiér Izraele – Benjamin Netanyahu a bývalý íránský vůdce – Ali Khamenei

Můj pohled na věc

Na závěr bych rád vyjádřil svůj postoj k tomuto konfliktu. Podle mého názoru se USA nemá plést do fungování Blízkého východu, a pokud, tak jen s pověřením OSN. Ohledně Izraele je to složitější. Čistě z mého názoru je Izrael z dlouhodobého hlediska v právu provádět ozbrojené útoky na Írán z důvodu podpory teroristických organizací, které

napadaly Izrael, na druhou stranu se nemůžeme divit, že Írán si to nenechá líbit a brání se. Z toho pro mě vyplývá, že by se civilní jaderný program v Íránu měl projednat v OSN a následně by se USA a Izrael měly zachovat podle jejího verdiktu. Až po případném nesplnění tohoto nařízení by do oblasti vyslala své nadnárodní vojenské jednotky. Tento postoj zastávám i s vědomím, že projednání tohoto tématu v OSN může být časově náročné.

Hudební večer filmové hudby ve Smetanově síni

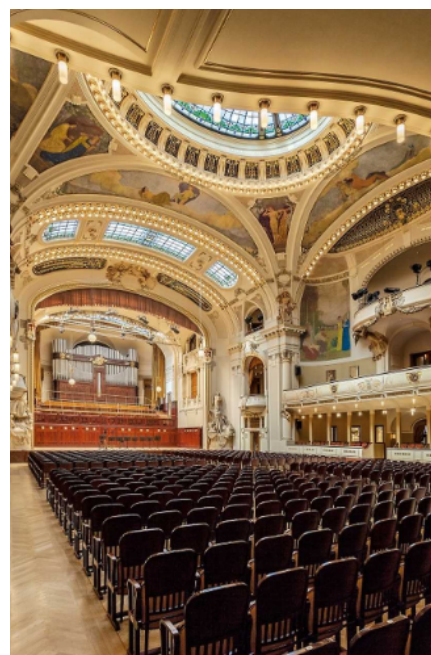
Dne 15. února se ve slavnostních prostorách Smetanovy síně uskutečnil koncert Hollywood Movie Music, který měl návštěvníkům nabídnout kulturní a hudební zážitek v jednom z nejkrásnějších koncertních sálů Prahy. Prostředí této historické síně samo o sobě vytváří velká očekávání. Její architektura, akustika i atmosféra bývají spojeny s velkými hudebními výkony a nezapomenutelnými koncerty. Právě proto byl možná výsledný dojem z koncertu poněkud rozporuplný.

KLEČKA TOMÁŠ, 1. G / FOTO ORGAZINÁTOŘI AKCE

Orchestr byl poměrně malý, čítal přibližně dvacet tři hudebníků. V tak reprezentativním prostoru, jakým je Smetanova síň, působilo toto obsazení poněkud skromně. Menší orchestr samozřejmě nemusí být nutně nevýhodou – často naopak dokáže nabídnout komornější a citlivější interpretaci. V tomto případě však působil spíše chudším dojmem, než by si tak významné místo zasloužilo.

Dalším výrazným prvkem večera byl pěvecký výkon sólistky. Bohužel právě zpěv se stal jedním z nejslabších momentů koncertu. Intonace nebyla vždy zcela přesná, a místy se zdálo, že hlas není dostatečně jistý ani technicky vyrovnaný. V některých pasážích se zpěv navíc hůře spojoval s doprovodem orchestru, což vedlo k tomu, že hudební celek nepůsobil tak harmonicky, jak by bylo ideální.

Podobné drobné nesrovnalosti bylo možné zaznamenat i v orchestru samotném. V určitých momentech jako by se jednotlivé nástroje neshodovaly úplně přesně v tempu či tónině, což mohlo narušit plynulost hudebního průběhu. Takové situace se sice mohou stát i zkušeným hudebníkům, přesto však při koncertě v tak prestižním

Smetanova síň

prestižním prostoru působí poměrně rušivě.

Celkově tedy koncert zanechal spíše smíšené dojmy. Program měl své zajímavé momenty, a snaha interpretů byla zřejmá. Nicméně výsledné provedení nepůsobilo natolik přesvědčivě, aby plně využilo potenciál tohoto výjimečného místa.

Koncert tak zůstává připomínkou toho, že samotné krásné prostředí ještě nezaručuje silný umělecký zážitek. O ten se musí vždy postarat především samotní interpreti.

Orchestr ze Smetanovy síně

Rozhovor s krasobruslařkou Simonou Čermákovou o tom, jaké to je začít se sportem později, než je běžné

Simona Čermáková je studentkou 2.V, a s krasobruslením začala v roce 2023 v Krasobruslařském klubu Nymburk. Po roce začala v tomto sportu závodit a činí tak dodnes. Co vše obnáší krasobruslení, a jaké to je s ní začít v pozdějším věku, se dozvíte v tomto rozhovoru.

HELENA GRISONOVÁ, 1.V / FOTO ARCHIV SIMONY ČERMÁKOVÉ

Kdy a jak tě napadlo, že by ses chtěla věnovat krasobruslení?

Začala jsem kdysi plaváním, ale musela jsem skončit kvůli Covidu-19. Pak jsem zhruba 2 roky nesportovala, ale rodiče chtěli, abych si něco našla. Mojí první volbou byl nějaký bojový sport, ale tam byl problém s dojížděním. Nakonec jsem se rozhodla pro krasobruslení, jelikož jsme o tom uvažovali již delší dobu s mojí nejlepší kamarádkou.

Jaká byla tvoje cesta k závodnímu krasobruslení?

Začínala jsem s běžným tréninkem, který nebyly tak intenzivní a spíš jsem se učila všechny základy. Musela jsem se hodně protahovat doma neměla jsem žádný rozsah. A co si budeme, vypadá to o hodně lépe, když má člověk správně propnuté nohy. Závodů, které jezdím nejsou na celosvětové úrovni. Fungují tak, že si klub vypíše závod, kde se stanoví kategorie (věk, jaké prvky musí být zahrnuty jízdy a tak podobně). Těchto závodů se vypíše za sezonu několik a výsledky se zapisují do tabulek, které jsou k dohledání na internetu. Za pár dní, 21. března nás opět čeká slavnostní večer, během kterého se vyhlásí vítězové v jednotlivých kategoriích.

Následuje finále, poslední závod sezóny, která končí s uplynutím března. K závodění jsem se dostala skrz nabídku trenérky. U nás závodili všichni, tak to přišlo tak nějak přirozeně. Během prvních 2 závodů jsem se zbavila největší trémy, a teď už je to v pohodě.

Liší se hodně tréninky, které máš teď, a které jsi měla, když jsi ještě nezávodila? Pokud ano, v čem?

Já jsem měla tréninky vždy stejné. Byla jedna sezóna, kdy jsem nezávodila a na to navazovaly dvě závodní. Nyní je to tedy již druhá sezóna, kdy jezdím závodně. Když jsem ještě neměla sportovní tréninky, nebyla to příprava na závody, tak jsem jezdila jednou týdně. Nyní jezdím zhruba pětkrát za týden. Obsahově se to ale moc nezměnilo.

Kolik času ti zabírají tréninky a soutěže? Dá se to stíhat se školou?

Tréninky mi poměrně dost lezou do školy a bývá to náročné. Například v prváku, ten byl pro mě nejnáročnější, jsem po skončení školy jela každý den hned na trénink, a vracela se domů v osm nebo devět večer. Letos končím v osm večer, takže se většinou učím v noci nebo na cestě. Jelikož mě studium baví, a chci tu zůstat, ideálně s dobrými známkami, snažím se najít nějakou rovnováhu. Už se mi to daří lépe, jak se říká: „Všechno jde, když se chce.“, závody bývají o víkendu v ranních hodinách, takže škole nevadí. Nevýhoda u tréninků je jejich velká časová náročnost. Můžeme jet klidně dvě hodiny na závody, další hodinu strávit přípravami (zahřátí, projetí, úprava), potom čekáme, než dojedou všichni z naší kategorie, což je zhruba další hodina, a potom ještě jedeme domů.

Jak vypadají tréninky v létě?

V létě míváme hlavně soustředění. Ta se konají na začátku prázdnin, na konci července a srpna. Bruslíme zhruba do konce května. Potom už probíhají jen suché tréninky například ve formě baletu. Znovu začínáme jezdit, jakmile skončí léto.

Jak vypadá povinné oblečení na soutěže, a v čem trénuješ?

Na závody máme většinou tělové silonky, barevné se používají pouze ke sladění kostýmu, dále reprezentativní šaty. Někdo rád nosí pod šaty tělová bodýčka, nebo si vezme kvůli zimě rukavice. Trénujeme většinou ve vysokých ponožkách, dlouhých, úzkých, zateplených legínách, v tričku s dlouhým nebo krátkým rukávem, já preferuji dlouhý rukáv, a v týmové mikině. Ten, komu je zima, tak si může brát navíc rukavice, vestu nebo právě ta bodýčka.

Všechny šaty se zdají být tak lehké, a přitom mi přijde, že z ledu jde docela chlad. Pociťuješ to nějak? Jak sis zvykala?

Já mám výhodu, že jsem poměrně dost otužilá. Jsem schopná jezdit jen v šatech a silonkách do zhruba -3 stupňů. Z tohoto důvodu nepotřebuji bodýčko pod šaty a u tréninků jezdím většinou jen v tričku s dlouhým rukávem a legíny. Mikinu si běžně sundávám po 10 minutách tréninku.

V čem jsou krasobruslařské brusle jiné?

K těm lepším bruslím se dokupují nože, které jsou odlehčené a mají speciální místo u zoubků, díky kterému se člověk lépe točí. Celkově jsou ty brusle pevnější, hlavně kvůli lepší stabilitě. Kdybyste zkoušeli různé skoky a podobné věci na běžných bruslích, tak je vyšší riziko úrazu, například zlomeného kotníku. Při výběru bruslí hodně záleží na věku, váze, zaměření a dalších faktorech.

Co pro tebe led znamená? Jak se na něm cítíš?

Někdy je to stres nebo můžu být trochu smutná, že nejde vše podle mých představ, ale jsem velmi ráda za svou volbu sportu. Potom jsou tu chvíle, kdy jsem úplně sama na veřejném kluzišti, jen se sluchátky a hudbou, a jsem šťastná. Mohu se naprosto uvolnit, vyčistit si hlavu, projevit se, a nic mě netrápí. Většinou to je takhle i na trénincích.

Co ti na krasobruslení přijde nejtěžší?

Vyrovnání se s tím, že nejezdím od mala, a tudíž jsem v lehké nevýhodě. Děti na led běžně vstupují ve 4 nebo 5 letech, jelikož jsou ohebnější, méně se bojí, a mají na všechno více času. Není to ale něco, čím bych se příliš trápila.

Jaký je tvůj cíl nebo sen?

Do budoucna bych si ráda udělala certifikát, abych mohla učit malé děti bruslit. Moc si přeji, aby mi zůstalo to nadšení pro sport. Co se týče mých cílů, tak tím jediným je stále se zlepšovat a posouvat dopředu. Soutěže pro mě nejsou to nejdůležitější.

DENÍK VETERINÁŘKY – 3. DÍL

Výhody a nevýhody kastrace

Kastrace. Nevěřil bys, jak ožehavým tématem tohle slovo může být. Mezi majiteli domácích mazlíčků se někdy strhnou strašné spory o její účinnosti, vlivu na psychiku a estetiku zvířete. Za ty čtyři roky ve škole a na praxích jsem se naučila, že veřejnost není vždy objektivní a že doktoři musí být mimo jiné i psychology, aby jim mohli vysvětlit, proč něco je a není možné. Rozhodla jsem se tedy, že se několika

doktorů zeptám, co si doopravdy myslí o kastraci z hlediska profesního i osobního. Jejich odpovědi mě překvapily – stejně jako zákazníci na to měli rozdílné názory. Shodovali se hlavně v tom, že vždy záleží na kontextu a musíme brát v potaz zdraví jedince, přání majitele i profesní etiku, a to nejen u kastrace, ale i u mnoha jiných případů. Doufala jsem, že budou konkrétnější, ale protože se tak nestalo, musíme si udělat svoje závěry společně, milý čtenáři.

RIONA RIESSNEROVÁ, 4.V

Výhody kastrace

První, co vyvstane na mysli asi většině z nás, je zabránění vzniku další generace. Dá se to říct i 2 až 3 slovy, ale pořád jsme ve školním časopisu, tak musíme držet trochu úroveň. Majitelé nekastrovaných psů a koček mi určitě dají za pravdu, že to, co ty naše čtyřnohé radosti provádí, když se chtějí pářit, je trénink našich nervů. Takže pak jste rádi, když na jarní procházce můžete v klidu chodit po parku bez toho, abyste se hrozili trapného momentu, který vám váš miláček připraví. Nechci ale křivdit mému pašákovi Kimimu, který přesto, že je stále nekastrovaný, projde kolem hárající feny svítězným klackem vtlačem a bojí se jen, aby mu ho nevzala. Ano, existují i výjimky a já blahopřeji jejich majitelům, máme velké štěstí. Další zdůvodň je zklidnění zvířete. A to je pravda, nezastavitelné střely, agresivní či toulaví jedinci se po tomto zásahu stanou mírnými beránky.

Jedna z velkých výhod, které kastrace nabízí, je prevence onemocnění. S tím, jak se veterinární medicína vyvíjí, jsou dnes zvířata schopna dožít se mnohem vyššího věku než dříve. Bohužel jsou s tím, stejně jako u lidí, spojeny problémy. Nehodlám tady vypisovat jejich názvy (sama si jich moc nepamatuji, a navíc jsem slíbila, že nebudu mluvit odborně), ale případy problémů s prostatou, špatným močením, nádory, záněty dělohy, kýlymi atd. rozhodně nejsou u nekastrovaných zvířat ojedinělé. S věkem se pravděpodobnost jejich výskytu u našich mazlíčků zvyšuje spolu s rizikem operace. Kastrací rizika spojená s chorobami rozmnožovacího ústrojí odpadají a můžeme se z našeho kamaráda těšit ještě o něco déle.

Nevýhody kastrace

Přibírání na váze. Tohle není vina kastrace, spíš to s ní souvisí. Zvířata nejsou ochotná se tolik hýbat a i když přijímají stejnou dávku krmiva jako předtím, mají problém s váhou. Je to stejné jako u nás, dlouhodobý větší příjem a menší výdej způsobí nadváhu. Po kastraci už do konce života krmíš speciálním krmivem pro kastrovaná zvířata a i tak si musíš dávat pozor. Je to nepříjemné, ale bohužel je to tak. Pokud se nenecháš umluvit jejich prosebnýma očima, zajistíš jim dostatek pohybu a správné krmivo, zdánlivě nedosažitelný sen o ideální váze se stane realitou. Pohlavní cyklus je také spojen s dospíváním jedince a proto ti, kdo jsou kastrováni moc brzy, zůstanou malí a v chování spíše jako mláďata. A samozřejmě už nemůže mít potomky (i to je občas potřeba majitelům zdůraznit). Pro některé je kastrace také estetickou nevýhodou. Jejich svěřenec už se tak nenosí na přehlídkách a není tak dravý, jako býval, nebo jim jednoduše vadí, že není přirozeně v souladu s přírodou, jako bývali jeho předci.

Mimo nevratnou (chirurgickou) kastraci existuje i varianta chemické kastrace. Místo odstranění potřebných orgánů se hormonálně sníží chuť zvířat pářit se a po vysazení jsou opět plodní. Používají to chovatelé, nebo ti, kdo si nejsou jistí trvalou změnou. Musím se přiznat, že tenhle způsob jsem zatím v praxi neviděla, takže mým zdrojem jsou pouze knihy a odborné články. Co se týče účinnosti, většinou je pozitivní odezva. Nevýhodou je velká finanční náročnost, za tu cenu, kterou do pravidelné chemické kastrace dáš bys měl chirurgickou několikrát.

Postup je jednoduchý. Veterinář aplikuje pod kůži implantát podobný mikročipu u psa a ten v těle pracuje po dobu 6 nebo 12 měsíců. Tady je potřeba dát si pozor, protože první tři týdny po aplikaci, případně i po ukončení léčby se výrazně zvýší hladina pohlavních hormonů, zvířata se chovají jako v období říje a samice jsou schopné zabřeznout. Po uplynutí životnosti se implantát rozloží a zvíře se postupně navrácí do běžné hormonální hladiny. Doba trvání tohoto procesu je individuální, bývá v řádu měsíců.

Vlastní názor

Kastrace má pro mě výhody i nevýhody, a i když to podle množství slov vypadá, že jsem jednoznačně zastáncem kastrace, není to tak. Rozhodně Tě teď nechci, milý čtenáři, nějak ovlivňovat, mým cílem bylo otevřeně Ti ukázat, co o jejích následcích a preventivních účincích vím. Stejně jako v životě ani tady není nic černobílé, opravdu je třeba brát vše v kontextu. Najít zlatou střední cestu je schopnost, kterou v řešení otázek jako je tato rozhodně použijeme. Kastrace příliš brzy se mi zdá zbytečná, příliš pozdní může být spojena s vážnými zdravotními problémy. Co se týče kastrace Kimiho...pokud to někoho zajímá, napište mi zprávu přes Instagram Podskaláku a já vám ráda odpovím.

Čím krmit kachny aneb chleba zabiják

Věřím, že většina z nás už někdy kachny, holuby nebo jiné ptáky krmila. Nejspíš jsme jim hodili kus housky nebo rohlíku. Jednoduše nějaké pečivo. Kachna ho s radostí snědla, a ještě chtěla další. Problém není to, že by pečivo kachnám nechutnalo – ba naopak, chutná jim moc, ale není to pro ně vůbec ideální.

SÁRA ŠIMKOVÁ, 2.B / FOTO CANVA

V čem je tedy problém?

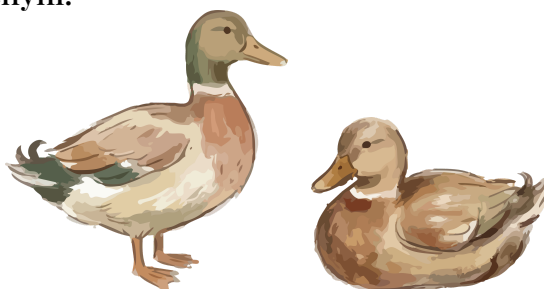
Pečivo obsahuje velkou dávku koření, solí a hlavně sacharidů, které způsobují v žaludcích ptáků pocit najezení. Naopak má velmi málo vitamínů a minerálů, tedy látek, které kachny pro své zdraví doopravdy potřebují. Když se tedy kachna nají pečiva, připadá si najezená, ale ve skutečnosti hladová a má nedostatek toho podstatného, co by jí strava měla dát. To vede ke zažívacím problémům anebo hůř – ke smrti.

Komu to ublíží nejvíce?

Pečivo je nebezpečné pro většinu ptáků, nejvíce zranitelná jsou ale mláďata. Ptáčata jsou často dost slabá, a pořádná strava je pro ně tedy důležitá. Kvůli nesprávnému stravování dochází ke špatnému nebo pomalému vývoji jedince, růstu nekvalitního peří a deformaci kostí a stou souvisí i syndrom s názvem Andělské křídlo. Vzniká u malých kácat z více důvodů a krmení chlebem je jedním z nich. Krmit čerstvě narozená kachňata je tedy vlastně to nejhorší, co můžeme udělat.

Tak čím tedy kachny krmit?

Za nejlepší řešení by se dalo považovat peletové krmivo pro kachny a labutě, jelikož má v sobě přesně to, co kachny potřebují. Dá se koupit v chovatelských potřebách a podobných obchodech. Existuje ale i lehčí cesta, jak zdravě naplnit břicho ptáků. Stačí se porozhlédnout po kuchyni.

Co z kuchyně přinést kachnám, holubům a dalším ptákům?

- semínka (přírodní, bez soli!), obiloviny, ovesné vločky
- slupky od zeleniny (mrkev, celer atd.)
- hlávkový salát, polníček, květák, aj.
- mraženou kukuřici nebo hrášek (stačí rozmrazit, nemusí se vařit)
- vařenou rýži (opět bez soli!)

Často si lidé také stěžují, že kachny zeleninu a obiloviny jíst nechtějí, a znovu jim začnou pečivo cpát. Nechuť je ale jen otázkou času. Ptáci si někdy na novou stravu prostě jen musí zvyknout. Pro kachny je pečivo něco jako fastfood pro lidi. Láká je to, ale vůbec jim to nesvědčí. Pokud vám tedy kachny vhodné potraviny konzumovat nechtějí, nevzdávejte to hned po prvním pokusu.

Otázka toho, zda kachny vůbec krmit, je však mnohem komplexnější. Mnohé městské kachny jsou na pečivo zvyklé a nevíme, jestli jim odepření tohoto zdroje zase tolik pomůže. Existují naopak názory, že kachny by se vůbec dokrmovat neměly – jak pečivem, tak zeleninou. Řekla bych tedy, že je to opravdu zapeklité téma a odpovědi můžou být různé.

VESMÍR Z POHLEDU STUDENTA

Černé díry - kapitola I.

Kladli jste si jako malí otázku, co nejpodivuhodnějšího byste mohli najít ve vesmíru? Jestli ano, určitě vás toho napadlo hodně. Od želv nebo slonů nesoucích planety, po světy plné cukrové vaty a čokolády. Myslím si, že nikoho z nás nikdy nenapadlo, že lze najít takové tajuplné objekty, jakými jsou černé díry v útrokách vesmíru...

TOMÁŠ KLEČKA, 1.G / FOTO PINTEREST

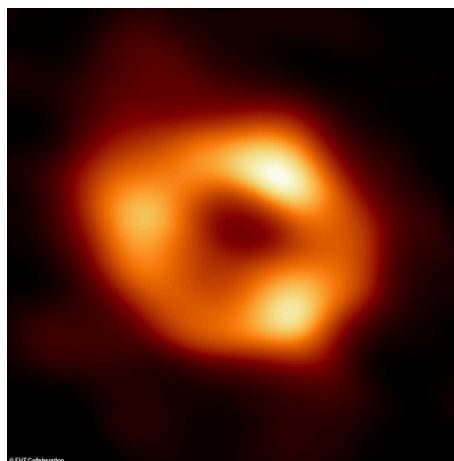
Historie a první krůčky k objevu černých děr

Vznik a existence černých děr patří mezi nejzajímavější a zároveň nejzáhadnější témata moderní astronomie. Tyto objekty představují místa ve vesmíru, kde je gravitace natolik silná, že z nich nemůže uniknout ani světlo. Přestože jsou dnes černé díry běžnou součástí vědeckého výzkumu, jejich existence byla nejprve pouze teoretickou myšlenkou.

První úvahy o objektech s extrémně silnou gravitací se objevily už v 18. století. V roce 1783

navrhl britský přírodovědec, John Michell myšlenku tzv. temných hvězd. Podle jeho výpočtů by hvězda s dostatečně velkou hmotností mohla mít tak silnou gravitaci, že by z ní světlo nedokázalo uniknout. Podobnou úvahu později zformuloval i francouzský matematik – Pierre-Simon Laplace. Tyto myšlenky však byly na dlouhou dobu zapomenuty, protože tehdejší fyzika nedokázala takové objekty spolehlivě vysvětlit.

Zásadní změna přišla na začátku 20. století s teorií relativity, kterou vytvořil fyzik Albert Einstein. Jeho obecná teorie relativity popsala gravitaci jako zakřivení prostoru a času. Krátce poté německý astronom – Karl Schwarzschild, našel přesné matematické řešení Einsteinových rovnic, které ukazovalo, že při dostatečně velkém zhroucení hmoty může vzniknout oblast, z níž není návratu. Tento bod se dnes nazývá „horizont událostí“.

První fotka Messier 87

Samotný pojem „černá díra“ se začal používat až ve druhé polovině 20. století. Popularizoval ho americký fyzik John Archibald Wheeler v roce 1967. Od té doby astronomové postupně nacházejí stále více nepřímých důkazů jejich existence – například pozorováním hvězd obíhajících kolem neviditelných objektů nebo sledováním extrémně silného záření z okolí těchto gravitačních monster.

O první fotografii se předháněly dva světové týmy – NASA (Americký národní úřad pro letectví a vesmír) a ESA (Evropská kosmická agentura). První fotografie pochází z Chile, kde měly obě asociace své hvězdárny. ESA v tomto závodě předběhla NASA jen asi o půl hodiny. Vyfotografovanou černou dírou byla díra uprostřed galaxie M87 – Messier 87.

Historie černých děr tak ukazuje, jak se vědecké myšlenky vyvíjejí od odvážných hypotéz až po moderní pozorování. To, co kdysi existovalo jen jako matematická představa, dnes patří mezi nejdůležitější objekty pro pochopení struktury a vývoje vesmíru.

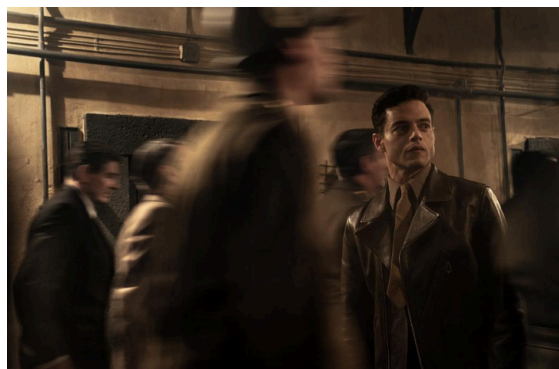
Norimberk (2025)

Na začátku tohoto roku do českých kin zamířil historicko-dramatický snímek *Norimberk* od režiséra Jamese Vanderbilta, který se jinak převážně věnuje scenáristice a produkci (*Zodiac*, *Amazing Spider-Man*, *Vřískot*).

TEREZA TICHOTOVÁ, 3.G / FOTO ČSFD.CZ

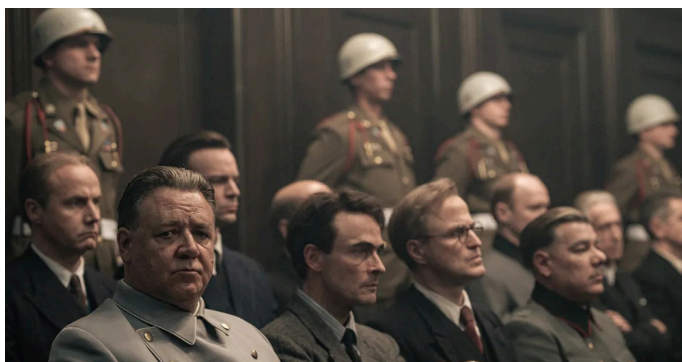
Film se soustředí především na postavu **Hermana Göringa** (Russel Crowe), který podstupuje soudní proces s dalšími nacistickými pohlaváry z druhé světové války, a psychologa **Douglase Kelleyho** (Rami Malek), který přijíždí do Německa s cílem vytvořit analýzu osobnosti přeživších následovníků Hitlerovy ideologie.

Rami Malek v roli Douglase Kelleyho

Musím pochválit udržované napětí během filmu, i když jsem se trochu obávala, že vzhledem k filmům, na kterých se **Vanderbilt** v minulosti podílel, to bude až moc nucené. Tady to dodávalo tu správnou atmosféru a kladlo důraz na nelidské činy Hitlerových stoupenců, čemuž do velké míry napomáhala i doprovodná hudba.

Poté, co se **Kelley** seznámí s **Göringem**, je na něm vidět určitá míra obdivu z hlediska psychologie, jelikož Hermann nikdy nevykazoval žádné známky psychické labilita a u jakéhokoli testování vždy zůstal znepokojivě klidný, sebevědomý a pěstoval si pověst vlivného, manipulativního muže. Jelikož právě pověst pro něj byla mnohem důležitější než rozsudek soudu.

Russel Crowe (vlevo) ztvárňující Hermana Göringa

Nesmíme zapomenout, že film je točen podle skutečných událostí. Přestože nepůsobí jako dokument, je v něm spousta faktů, což je asi každému jasné, ale třeba ani já jsem dříve neznala příběh **Douglase Kelleyho**. I když vizuálně si herecké zastoupení s reálnými postavami není příliš podobné, herecké výkony tento fakt zachraňovaly, tudíž castingová volba se zadařila.

Rozhodně by tento film měl zhlédnout kdokoli, komu není historie lhostejná. Protože nenápadně upozorňuje, jaké hrůzy se mohou stát, pokud necháme manipulativní lidi vládnout, a to se dá uplatnit i v naší přítomnosti a budoucnosti.

Hamnet, předchůdce Hamleta

Dílo Shakespearova Hamleta zná snad každý z nás, ale příběh, který stojí za jeho vznikem, už tak známý není. Film Hamnet vypráví příběh, o možném zdroji inspirace pro napsání Hamleta. Snímek získal 8 nominací na ceny Oscarů a v jedné z nich zvítězil.

ROZÁLIE FINGEROVÁ, 4. G / FOTO INTERNET

Zamilovaný Shakespeare anebo Romeo?

V minulosti byl natočený film, který s použitím fiktivních prvků ukazuje zrození snad ještě známějšího díla od Williama Shakespeara – Romeo a Julie. Zamilovaný Shakespeare (1998) od režiséra Johna Maddena byl předobrazem toho, jak lze ztvárnit pozadí vzniku, tak populárního díla.

Hamnet v barvách Hamleta

Film Hamnet režírovala režisérka čínského původu – Chloé Zhao podle stejnojmenné novely od Maggie O'Farrell. Avšak nenechme se zmást, stejně jako již zmiňovaný Zamilovaný Shakespeare, tak i Hamnet v sobě nese několik fiktivních příkrasů, aby byl příběh pro diváky více atraktivním. Můžeme se tak dohadovat, jestli

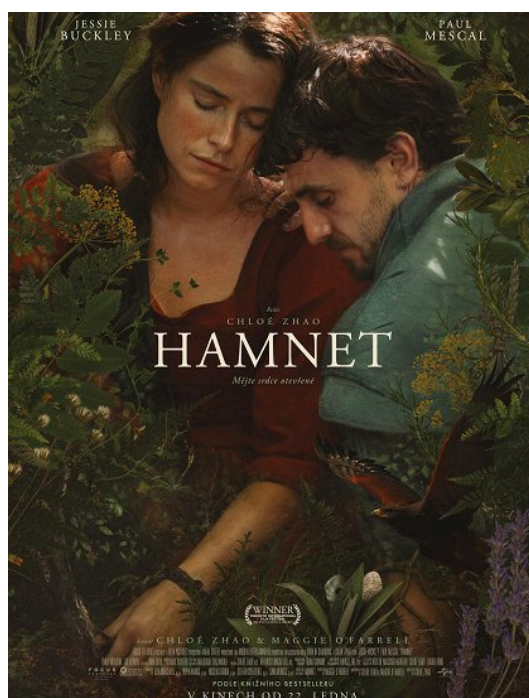

foto: ČSFD.cz

literární Hamlet dostal své jméno po synovi Williama Shakespeara a Anne Hathaway, nebo pokud chcete – Agnes Hathaway, jak nám její jméno předkládá film i skutečnost.

Děj Hamneta začíná seznámením zmíněné Agnes s Williamem. Následně sledujeme jejich proměny ve vztahu a rodině v průběhu několika let. Příběh končí v nejkoničtějším divadle 17. století, divadle Globe, při premiéře Hamleta.

Ocenění

Na letošním předávání cen Oscarů získala cenu za nejlepší ženský herecký výkon v hlavní roli Jessie Buckley, která ve filmu ztvárnila zmiňovanou Agnes. Zbýlých sedm nominací, například nejlepší režie nebo nejlepší obsazení, zlatou sošku nezískalo. Pro irskou herečku to je tak čtvrtá cena za ztvárnění Shakespearovy ženy, ovšem Oscara získala vůbec poprvé.

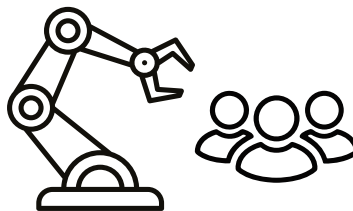
foto: goldderby.com

Můj pohled

Z počátku jsem byla zmatena, na který film jsem si to vlastně koupila lístky. Přiznávám, že podrobnosti vztahu Williama a Agnes jsem doposud neznala, takže na mě film působil, jako bych se koukala na zcela fiktivní historicko-romantický žánr. Postupně však v určitých scénách přišly náznaky toho, že sedím ve správném promítacím sále a pozoruji, jak mohl vypadat život Williama Shakespeara. Musím říct, že jsem následně film sledovala s naprostou zaujatostí a dotkl se mě více, než bych čekala.

Stroje

DORA HERMÍNA LIŠKOVÁ, 2. B

Zuzana měla o Ríšu starost už několik týdnů. U hezké školy skončil před třemi týdny a ona doufala, že na letní prázdniny bude chodit s přáteli ven a bavit se. Ale on byl jen zalezlý v pokoji. Musela mu do pokoje nosit jídlo, protože on by jinak ve dne nevylezl. Volala kvůli tomu dokonce doktorce. Možná mu prostě nebylo dobře. Jenže když Ríšovi řekla, že mají termín na kontrolu, on odmítl, že se cítí lépe než kdy předtím. Tak to nechala být, i když se jí to stále nelíbilo. Protože svému synovi vždy věřit mohla, tak si moc přála, aby tomu tak bylo i teď.

Jednou takhle prošla kolem jeho pokoje. Bylo dopoledne a v ruce nesla čerstvě vyprané prádlo, které vonělo jejím oblíbeným pracím práškem spolu se sluníčkem, na kterém doteď viselo. Chtěla si oblečení uložit do skříně, ale zaslechla hlas z Ríšova pokoje. Normálně by to ignorovala, donedávna si často volal s přáteli a pořád s nimi chodil ven, ale teď ji to překvapilo. Zastavila se a poslouchala. Bohužel neslyšela, co říkal. Znělo to, jako by mluvil k někomu, ale spíše jako k psovi. Znělo to, jako by uvnitř měl otrocka. Ta myšlenka ji polekala a rychle odešla uklidit šaty.

Další zvláštní věc se jí přihodila v noci. Vzbudily ji kroky z chodby. Manžel ležel vedle ní, takže ten to být nemohl. Zbýval tedy jen jediný člen domácnosti. Ríša. Tiše se zvedla a otevřela dveře ložnice, které vedly do chodby. Dveře do jeho pokoje byly otevřené. Už to samotné ji šokovalo. Dlouho je tak neviděla. „Ríšo?“ otázala se tiše, ale nikdo jí neodpověděl. Dveře proto otevřela úplně. „Ríšo?“ řekla o něco hlasitěji. Uvnitř nikdo nebyl. Pouze jeho postel, zatažené žaluzie a zapnutý počítač. Ale žádný Ríša. Otočila se a dveře přivřela, jako byly předtím, a sešla po schodech dolů. Možná jen měl hlad? Racionálními možnostmi se snažila zahnat strach. Jenže ten vystřelil o to výše, když konečně viděla do obývacího pokoje. Ríša stál u stolu a k někomu promlouval. Opíral se o stůl rukama a Zuzana viděla, jak měl napnutá ramena. Do obličeje mu neviděla. Udělala jeden krok vpřed, poté dva. V tu chvíli spatřila, s kým mluvil. Mráz jí přeběhl po zádech. V židli naproti Ríšovi seděla panenka. Nebo snad figurína? Hlavu měla upadlou na rameni, ale hrudník se jí zvedal v pravidelných intervalech nádechů a výdechů. Možná až moc pravidelných. Byla hlava na tu věc snad moc těžká, že ji nedokázala držet normálně? Oči zapadlé v důlcích, nemrkající. Rty tenké, ale vyšpulené. Vlasy byly řídké, plastové a bylo jich pouze pár pramenů. Postava byla nahá, ale tělo bylo gumové, nebylo z masa a nemělo to svaly, nehty a žádné poznávací orgány, takže nahota vlastně nevadila. Jen děsivé ploché tělo bez pih, jizev, čehokoli, co by působilo lidsky. Nohy byly uříznuté v kolenou, ale nevypadalo to jako rány, spíše jako něco, co Richard ještě nestihl dodělat.

Tu věc od té noci vídala častěji. Někdy to leželo pod plachtou u Ríši v pokoji, když mu tam nesla oběd. Párkrát ty oči spatřila, jak na ni ze tmy jiných místností koukají. Skoro jako by se to učilo.

Den, kdy to vybuchlo, začal normálně. Ríša už byl sedm týdnů v pokoji a ona si začínala zvykat. Bylo teplo a svítilo letní slunce, které bylo silnější než dny předtím. Chtěla se osprchovat od potu a zchladit se vlažnou vodou. Sundala si volné šaty, pustila vodu a vše se zdálo být normální. Dokud se to samozřejmě nezvrhlo.

Všimla si něčeho za dveřmi. Pár očí, moc bílé. Pět prstů kolem dveří, držící dřevo jako o život. Byla to vteřina, kdy se vše rozpadlo. Všechno pochopení pro Ríšu, které si vnutila, zmizelo. Zbýl jen vztek a frustrace. Vylezla ze sprchy, sebrala šaty, hodila je na sebe bez většího váhání a věc pevně chytla za vlasy. Táhla to za sebou, až k Ríšovým dveřím, bez jakéhokoli zájmu ke skřekům bolesti. Měla toho dost. Ríša se choval jako blbec. Její manžel si skoro ani nevšiml změny chování jejich syna. A tahle příšerná kravina ji sledovala jako úchyl ve sprše!

Ríšovy dveře otevřela dokořán bez zaklepání, pravidlo, které se vždy snažila dodržovat, bylo rázem pryč. „A mám toho tak akorát dost!“ řekla rázně a chystala se doručit rozčilené rodičovské přednášky všeho, co se jí zdálo, že dělá poslední dobou špatně. Ale Ríša, jako by už snad ani neznal svou matku, promluvil rychleji. „Mami! Takhle ji rozbiješ, sakra.“ A už se zvedal ze židle u stolu s počítačem. „Co to teda vůbec je, když ti to tak vadí?“ vyjela na něj Zuzana nazpátek. „Už šestý model.“ odpověděl, i když to Zuzaně vůbec nepomohlo, a klekl vedle věci, kontrolujíc její hlavu a ruce. „Model čeho?“ zeptala se Zuzana a vztek pomalu opouštěl její tělo kvůli zmatení, které bylo silnější. „Mami, tys ji rozbila.“ oznámil náhle Ríša. Zvedl se a věc odtáhl k velké bedně v pokoji. Hodil to dovnitř a Zuzana došla k němu. Nahlédla do bedny. Leželo tam minimálně deset schránek. Pět celých těl a zbytky rukou, nohou a hrudníky se zády. Zuzana vykřikla leknutím. „Proč křičíš? Bože!“ vykřikl Ríša rozčileně a protočil oči v sloup. To Zuzanu znovu naštvalo. „Nemluv takhle se svojí matkou!“ vyjela na něj a Ríša se zastavil. Chvilí na ni beze slova koukal, a pak se usmál. Jen malinko. Jen se mu lehce zkroutily koutky ke stropu. „Krása.“ zašeptal náhle, klidně, spokojeně. Zuzana nechápala, co se děje. „Vyloženě fantazie!“ vyštěkl Ríša radostně a přistoupil k ní. Zuzana chtěla couvnout, ale než jí to došlo, tak už Ríša nadzdvihl šaty a otevřel jí hrud. Zuzana nezmohla nic než koukat, co se to děje. Proč měla v těle dráty a blikající světélka? Proč neměla orgány? Proč neměla svaly, krev? Kde to všechno bylo?

„Fantastické výsledky. Moje výtvary si už ani nepamatují, že jsou výtvary. Krása, krása, naprostá nádhera! Můj nejlepší výtvar, mami. Ani si nepamatuješ, kdo tě vyrobil.“ usmál se pro sebe a Zuzana mohla jen zmateně zírat. „Proč, jak, ale já... Co?“ zeptala se zmateně. „Klid... Jen klid.“ poslední slovo protáhl, jako by to snad bylo něco doopravdy dosažitelného, což pro ni nebylo, ne když právě zjistila toto. „Moje máma, pravá máma – čtečka, umřela před 2 lety, ty jsi jen... náhrada. Ale mám radost, velkou radost. Sestavil jsem něco, co funguje jako člověk, jen díky tomu, že jsem truchlil po svojí mámě a chtěl jsem ji zpět. Ach, jaká krása.“ rozplýval se Ríša a Zuzaně se začala podlamovat kolena. Všechna síla ji opouštěla. Pravděpodobně kvůli těm věcem, co jí tahal z břicha. Chytil ji a pomalu položil do krabice. Do té krabice s výtvary, které už nepotřeboval. Do té krabice, ze které se už nedostane.

Básně našich studentů aneb kreativní duše na naší škole

Hřejivý pocit

Žila byla jedna princezna,
v paláci žila ve vysoké výšce.
Však jediné, po čem toužila,
bylo po teplé jíšce.
Kterou děvčata z království usrkávala
za hřejivého ohňového světla.
Nechtěla bílé ledkové zářivky, co byly na hradě
chtěla hřejivý pocit žlutého plamínku.
Proto z hradu utekla,
do temných uliček v podhradí,
kde ji jeden chlapec ukázal
jak uvařit jíšku,
co mu maminka dala do vínku.
Avšak ona již hřejivý pocit našla
a to ne v hrníčku,
ale v očích barvy oříšku.

Emílie Šmeráková, 2. G

Óda na lososa

Losose, losose
V červeném rákose
Splavuješ čiré vody
Ach, ty tvoje myomery

Losose, losose
Překonej hráz
Ze dřeva, či z betonu
Ony zabrání ti v průchodu

Hledej pak trasu jinou,
Ale poštěstí se ti?

Losose, losose
Štíhlý a stříbrný
Nahoru proti proudu poplavej
A potomky své tam schovej

Losose, losose
Tvůj nos rudou postrádá
Nyní jen kosti a šupiny
Zdobí tvá záda

Losose, losose
Tvá cesta je u konce
Oživlá mrtvolo
Stálo ti to za to?

Barbora Martinů, 3. B

